

งานพระราชทานพระเพลิงศพ

พระครูวิบูลฐาปนกิจ

(ประยงค์ เจริญสุข)

อดีตเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง สมุทรปราการ

งานพระราชทานเพลิงศพ

พระครูวิบูลฐาปนกิจ

(ประยงค์ เจริญสุข)

วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙

เวลา ๑๖.๓๐ น.

ณ ฌาปนสถานวัดคลองปลัดเปรียง

ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

(แบบ ค.)

หมายรับสั่งที่ ๒๒๓๑๕ **สำนักพระราชวัง**

๒๕ ตุลาคม ๒๕๓๘

พระราชทานเพลิงศพ พระครูวิบูฐาปนกิจ (ประยงค์ เจริญสุข) อดีตเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง ณ ฌาปนสถานวัดคลองปลัดเปรียง อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

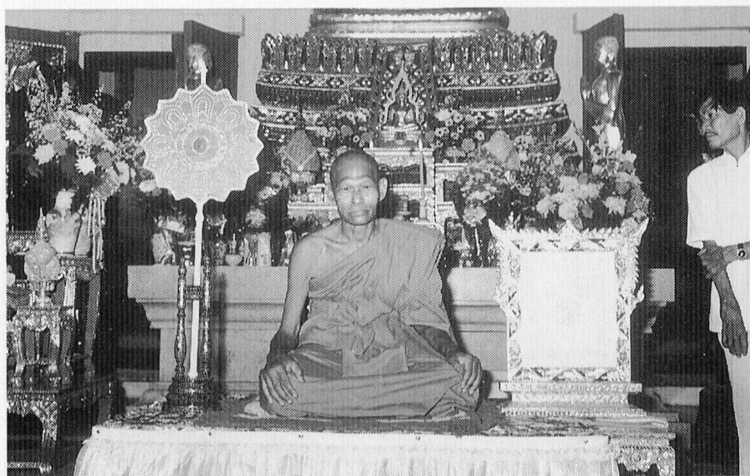
วันอาทิตย์ ที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๓๙ เวลา ๑๖.๓๐ น. พระราชทานเพลิง

คมกฤษ/พิมพ์/ธิดารัตน์ทาน.

วัน	**หน้าที่** พนักงานพระราชพิธี
	นำหมายเรียน เจ้าภาพศพ พระครูวิบูฐาปนกิจ (ประยงค์ เจริญสุข) เพื่อทราบ.

ทั้งนี้ ให้จัดการตามหน้าที่และกำหนดวันตามรับสั่งอย่าให้ขาดเหลือ ถ้าสงสัยก็ให้ถามผู้รับรับสั่งโดยหน้าที่ราชการ

ผู้รับรับสั่ง

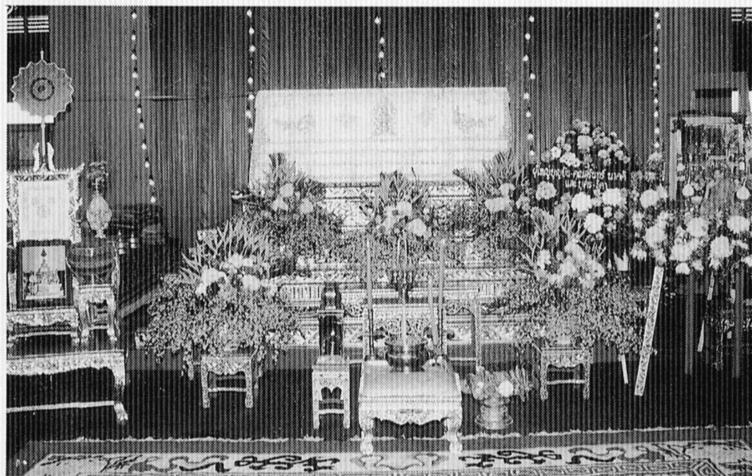

พระครูวิบูลฐาปนกิจ

(ประยงค์ เจริญสุข)

ชาตะ วันที่ ๖ มกราคม พ.ศ.๒๔๗๖

มรณภาพ วันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๗

ตั้งศพบำเพ็ญกุศล ณ ศาลาอเนกประสงค์

พระวิสุทธาธิบดี เจ้าอาวาสวัดสุทัศนเทพวราราม
ประธานในพิธี

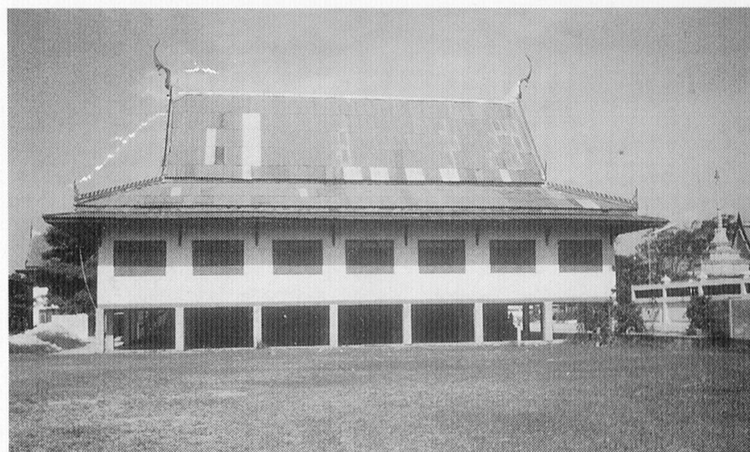

สมณบริขาร สมณศักดิ์

เกียรติศักดิ์

พระอุโบสถ

ศาลาการเปรียญ

กุฏิสงฆ์

หอระฆัง

ฌาปนสถาน

สมณศักดิ์

พ.ศ.๒๕๑๕ เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง

พ.ศ.๒๕๒๔ เป็นพระครูสมุห์

พ.ศ.๒๕๓๐ เป็นพระครูวินัยธร

พ.ศ.๒๕๓๕ เป็นพระครูสัญญาบัตรชั้นโท ในทินนาม พระครูวิบูลฐาปนกิจ

จริยาวัตร

ท่านพระครูวิบูลฐาปนกิจ (ประยงค์ เจริญสุข) พระคุณท่านเป็นผู้ที่สมบูรณ์ไปด้วยจริยสมณวิสัยมั่นคงในพรหมจรรย์ และมีจริยาวัตรเป็นที่น่าเลื่อมใสสมควรแก่การนับถือบูชาของบรรดาศิษยานุศิษย์ และพุทธบริษัททั่วไปที่ได้พบเห็น ตั้งอยู่ในสมณสังวรเพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรม คือสัปปุริสธรรม สังคหธรรม พรหมวิหารธรรม และอปจายนธรรม มากด้วยความรู้ความสามารถ ตั้งอยู่ในธรรมวินัยและศีลธรรมอย่างดี ฉลาดในการปฏิสันถารในเพื่อนสหธรรมิกแก่ผู้ที่เข้าใกล้และผู้ที่ได้มานมัสการท่าน มีอุปนิสัยเปี่ยมไปด้วยความเมตตา กรุณา โอบอ้อมอารี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มักสละทรัพย์สินช่วยเหลือคนยากจน อนาถา คนส่วนมากเคารพในคุณงามความดีของท่านที่ได้บำเพ็ญมานั้น ศิษยานุศิษย์ทั้งหลายเคารพในน้ำใจของท่าน แต่กาลเวลาตามปกติก็ล่วงเลยไปตามวัยและสภาพของสังขาร ตลอดทั้งโรคภัยไข้เจ็บก็เบียดเบียนท่านตามวิสัยของโลก เป็นธรรมดาอยู่ที่ไม่มีใครสามารถจะยับยั้งไว้ได้ สังขารทั้งหลายย่อมไม่เที่ยง สังขารทั้งหลายนั้นย่อมตกอยู่ในพระ

ไตรลักษณ์ อนิจจาสังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีการเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความแปรผันในท่ามกลาง และมีความแตกดับสลายในที่สุด ท่านจากไปด้วยอาการสงบ ด้วยโรคไต

งานด้านปกครอง การศึกษา

พ.ศ.๒๕๑๓ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นหัวหน้าคณะ ๔ วัดหนามแดง
พ.ศ.๒๕๑๔ ได้รับแต่งตั้งเป็นครูสอนพระปริยัติธรรม
พ.ศ.๒๕๑๕ ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง
พ.ศ.๒๕๑๗ ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการสงฆ์ อำเภอบางพลี สมุทรปราการ
พ.ศ.๒๕๓๐ รักษาการเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง
พ.ศ.๒๕๓๑ ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาส วัดคลองปลัดเปรียง

งานด้านเผยแพร่

พ.ศ.๒๕๑๗ เป็นกรรมการศึกษา อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

๑. มีการทำพิธีวิสาขบูชา
๒. มีการทำพิธีอัฏฐมีบูชา
๓. มีการทำพิธีอาสาฬหบูชา
๔. มีการอบรมพระภิกษุสามเณร เป็นประจำ อบรมศีลธรรม
๕. ให้ความร่วมมือส่งพระไปอบรมประชาชน
๖. จัดให้มีการบรรพชาอุปสมทบเป็นประจำในภาคฤดูร้อน และก่อนเข้าพรรษา

งานด้านสาธารณูปการ

พ.ศ.๒๕๓๑ ได้เป็นเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง ได้พยายามปรับปรุงถาวรวัตถุที่ชำรุดทรุดโทรม และก่อสร้างถาวรวัตถุขึ้นอีกจำนวนมาก

๑. ได้วางโครงการแบบแปลนผังของวัดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

พ.ศ.๒๕๓๑ ได้สร้างกุฏิสงฆ์ แก้วมณี ผู้ใหญ่เจียน คุณลิ้นจี่ แก้วมณี จำนวนเงิน ๑,๕๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านห้าแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๒ ได้สร้างกุฏิสงฆ์ วิจิตรรัตนดาร คุณปรีชา วิจิตรรัตน์ จำนวนเงิน ๙๕๐,๐๐๐ บาท (เก้าแสนห้าหมื่นบาท)

พ.ศ.๒๕๓๒ ได้สร้างกุฏิสงฆ์ ชื่นธรรม บุญอ่ำ คุณเงิน บุญอ่ำ พร้อมด้วยครอบครัว จำนวนเงิน ๙๐๐,๐๐๐ บาท (เก้าแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๒ ได้สร้างกุฏิสงฆ์ เอี่ยมวงษ์ คุณลิ้นจี่ เอี่ยมวงษ์ พร้อมครอบครัว จำนวนเงิน ๙๐๐,๐๐๐ บาท (เก้าแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๒ ได้สร้างกุฏิสงฆ์ ๑ หลัง จำนวนเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท (หกแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๓ ได้สร้างฌาปนสถาน (เมรุ) จำนวนเงิน ๑,๒๙๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านสองแสนเก้าหมื่นบาท)

พ.ศ.๒๕๓๓ ได้สร้างศาลาแย้มเหมือน คุณเช้า แย้มเหมือน พร้อมด้วยครอบครัว จำนวนเงิน ๒,๕๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านห้าแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๓ ได้บูรณะศาลาการเปรียญ จำนวนเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท (ห้าแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๔ ได้บูรณะพระอุโบสถ จำนวนเงิน ๒,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สองล้านบาท)

พ.ศ.๒๕๓๔ ได้สร้างกำแพงแก้ว ปรับพื้นถนน เทคอนกรีต รอบ พระอุโบสถ จำนวนเงิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งล้านบาท)

พ.ศ.๒๕๓๔ ได้ถมลูกรังปรับพื้นคอนกรีตในบริเวณวัด จำนวนเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท (หกแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๔ ได้สร้างศาลาเจริญสุข คุณแบน อินทรบุตร คุณเขียว แย้มแสง จำนวนเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท (สามแสนบาท)

พ.ศ.๒๕๓๕ ได้สร้างกุฏิสงฆ์ ผินแห ครอบครัวผินแห จำนวนเงิน ๑,๐๐๐,๙๙๙ บาท (หนึ่งล้านเก้าร้อยเก้าสิบเก้าบาท)

พ.ศ.๒๕๓๖ ได้สร้างซุ้ม ประตู กำแพงหน้าวัดและหลังวัด จำนวนเงิน ๘๗๐,๐๐๐ บาท (แปดแสนเจ็ดหมื่นบาท)

พ.ศ.๒๕๓๖ ได้สร้างห้องน้ำ จำนวนเงิน ๕๐,๐๐๐ บาท (ห้าหมื่นบาท)

พ.ศ.๒๕๓๗ ได้สร้างกุฏิเจ้าอาวาส คุณสวิง คงกระพันธ์ จำนวนเงิน ๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท (สี่ล้านบาท)

พ.ศ.๒๕๓๗ ได้สร้างเรือนรับรองพระอาคันตุกะ จำนวนเงิน ๑๘๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนแปดหมื่นบาท)

พ.ศ.๒๕๓๗ ได้สร้างหอระฆัง คุณเจียม พร้อมด้วยครอบครัว จำนวนเงิน ๔๘๐,๐๐๐ บาท (สี่แสนแปดหมื่นบาท)

พ.ศ.๒๕๓๗ ได้สร้างที่บรรจุศพจำนวน ๘ ห้อง จำนวนเงิน ๘๐,๐๐๐ บาท (แปดหมื่นบาท)

ประวัติโดยย่อ
พระครูวิบูลฐาปนกิจ
อดีตเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง
ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ

สถานะเดิม

นามเดิมชื่อ ประยงค์ เจริญสุข โดยถือกำเนิดในตระกูลชาวนา ในหมู่บ้านบางนา แขวงบางนา เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร เกิดเมื่อวันพฤหัสบดีที่ ๕ มกราคม พ.ศ.๒๔๗๖ ตรงกับขึ้น ๒ ค่ำ เดือน ๒ ปีระกา โยมบิดาชื่อนายจรัส เจริญสุข โยมมารดาชื่อ นางชื้น เจริญสุข โดยมีพี่น้องร่วมบิดามารดาเดียวกัน รวม ๒ คนด้วยกัน คือ

๑. พระครูวิบูลฐาปนกิจ (ประยงค์ เจริญสุข)
มรณภาพแล้ว

๒. นางชุ่ม เจริญสุข

การศึกษา

เมื่อเยาว์วัย ได้ศึกษาเล่าเรียนที่โรงเรียนวัดบางนาใน โดยอาศัยอยู่กับพระที่วัดบางนาในจนเรียนจบชั้นประถมต้น ป.๔

อุปสมบท

เมื่ออายุได้ ๓๐ ปี จึงได้อุปสมบท โดยมีคุณโยมไป๋ และคุณโยมสาย เดชมิตร ซึ่งเป็นญาติกันและได้จัดงานอุปสมบทให้ โดยได้ทำการอุปสมบท ณ พัทธสีมาวัดหนามแดง ต.บางแก้ว อ.บางพลี จ.สมุทรปราการ พร้อมกับบุตรชายของท่าน เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๐๕ ตรงกับแรม ๓ ค่ำ เดือน ๕ โดยมีพระสมุทรเมธาจารย์ เจ้าอาวาสวัดด่านสำโรง เป็นพระอุปัชฌาย์ พระครูวิบูลฐาปนกิจ (บุญมี) อดีตเจ้าอาวาสวัดหนามแดง เป็นพระกรรมวาจาจารย์ พระครูพินิตธรรมวาที อดีตรองเจ้าอาวาสวัดหนามแดง เป็นพระอนุสาวนาจารย์ เมื่ออุปสมบทแล้ว ก็ได้จำพรรษาและศึกษาพระธรรมวินัยอยู่ ณ วัดหนามแดงตลอดมา และได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาส

การศึกษา ปริยัติธรรม

พระครูวิบูลฐาปนกิจ ท่านได้ศึกษาปริยัติธรรมด้วยความวิริยะอุตสาหะ จนสอบได้นักธรรมตรี เมื่อ พ.ศ.๒๕๐๕ ในสนามหลวง จากสำนักเรียนวัดหนามแดง

คำปรารภ

เนื่องในการบำเพ็ญกุศล พระราชทานเพลิงศพ **หลวงพ่อพระครูวิบูลฐาปนกิจ (ประยงค์ เจริญสุข)** อดีตเจ้าอาวาสวัดคลอง-ปลัดเปรียง ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ในวันอาทิตย์ที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๓๙ ตรงกับขึ้น ๒ ค่ำเดือน ๓ ได้รับความร่วมมือจากคณะสงฆ์วัดคลองปลัดเปรียง ศิษยานุศิษย์ ทายกทายิกา และพุทธศาสนิกชนที่เคารพนับถือ และอาลัยในหลวงพ่อพระครูวิบูลฐาปนกิจ

ท่านพระครูวิบูลฐาปนกิจ ท่านเป็นเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง เป็นพระเถระที่มีจริยาวัตรเรียบร้อยสมด้วยสมณวิสัย เป็นผู้ที่เอื้อเฟื้อเกื้อกูลต่อพระภิกษุสามเณรที่อยู่ในความปกครองของท่านเป็นอย่างดี โดยให้คำแนะนำสั่งสอนในสิ่งต่าง ๆ และให้ความสะดวกต่อผู้ที่ไปบำเพ็ญกุศลแก่คนทั่วไปที่ไปติดต่อในกิจของศาสนา ด้วยความอ่อนน้อมเสมอมา แต่เป็นที่น่าเสียดายก็คือสุขภาพของท่านไม่ค่อยจะดีนัก มีโรคแทรกซ้อนหลายอย่าง มักอาพาธอยู่เสมอต้องเข้าโรงพยาบาลเป็นประจำ ครั้งสุดท้ายได้เข้ารับรักษาที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์แพทย์พยายามช่วยเหลือ อย่างสุดความสามารถ แต่ก็ไม่ดีขึ้นมีแต่ทรุดลง และในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๗ ตรงกับแรม ๒ ค่ำ เดือน ๑ เวลา ๐๗.๓๐ น. ท่านจึงได้ถึงแก่มรณภาพด้วยอาการอันสงบ ณ โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ ยังความโศกเศร้าเสียใจอาดูรให้เกิดขึ้น ดังนั้น พระภิกษุ สามเณร ศิษยานุศิษย์ ข้าราชการ พ่อค้า และประชาชนทุกหมู่เหล่า ที่มีความศรัทธาปสาทะ และเคารพอาลัยใน

หลวงพ่อ ได้ร่วมกันอัญเชิญศพมาตั้งบำเพ็ญกุศล ณ วัดคลอง-ปลัดเปรียง ตามพุทธวิธีทางพระพุทธศาสนา อย่างครบถ้วนทุกประการตลอดมา

ขอให้ประมวลกุศลของผู้ที่ได้ร่วมกันบำเพ็ญมาจนถึงวันพระราชทานเพลิงน้อมถวายแด่ หลวงพ่อพระครูวิบูลฐาปนกิจ เพื่อเป็นพลวปัจจัยได้รับฐาปนียภาพ ในสัมปรายภพทุกประการ

(พระครูใบฎีกาพิทักษ์)

รักษาการแทนเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง

ในนามคณะสงฆ์วัดคลองปลัดเปรียง

อาลัยท่านหลวงพ่อ

ไม่มีวันไหนอีกแล้วที่จะเศร้าและเสียใจเท่า วันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๓๗ ซึ่งเป็นวันจากไปของหลวงพ่อพระครูวิบูลฐาปนกิจ อย่างไม่มีวันกลับมาให้เห็น และได้พูดคุยกันอีก นับว่าเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ของคณะสงฆ์และศิษยานุศิษย์วัดคลองปลัดเปรียง ซึ่งให้ความรักและความนับถือเปรียบเสมือนพ่อที่อบรมสั่งสอนลูกให้ตั้งอยู่ในความดี และให้ความรู้ทางด้านศึกษาวิทยาการต่าง ๆ ถึงแม้มีคำตำหนิอยู่บ้าง แต่ท่านก็ตำหนิด้วยความหวังดีต่อศิษย์ทุกคน ซึ่งเราก็ทราบอยู่แก่ใจว่าท่านตำหนิด้วยความรัก และเอ็นดูพวกเราเพื่อมิให้ประพฤตินอกลู่นอกทาง อันความเมตตาและความปรานีของท่าน พวกเราได้น้อมรับใส่ไว้ในใจตลอดมาด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างมาก

หลวงพ่อท่านอาพาธด้วยโรคภัยไข้เจ็บหลายอย่าง จนไม่สามารถจะบรรยายได้ ต้องเข้าโรงพยาบาลเอกชนอยู่เสมอ แต่ละครั้งนับว่าอาการหนักมาก ต้องถ่ายเลือดอยู่เสมอเพราะเป็นโรคไตเรื้อรังมาเป็นเวลานาน ครั้งสุดท้ายท่านได้เข้ารักษาที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ อาการท่านไม่สู้ดีนัก และในวันที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๗ ตรงกับแรม ๒ ค่ำ เดือน ๑ เวลา ๐๗.๐๐ น.

หลวงพ่อท่านได้จากพวกเราไปด้วยอาการสงบที่โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ สุดความสามารถที่หมอจะรักษาท่านได้ ท่านจากไปไม่มีวันที่จะกลับมา เห็นแต่เพียงรูปถ่ายไว้เป็นอนุสรณ์เท่านั้น คงได้ยินแต่เสียงแว่วที่ก้องในโสตประสาทของพวกเรา

ทุกคนว่า ใครทำดีได้ดี พวกเราทุกคนทั้งบรรพชิต คฤหัสถ์ และศิษยานุศิษย์ต่างเสียใจอย่างที่สุดในการจากไปของหลวงพ่อในครั้งนี้

ในที่สุดนี้ ขออำนาจแห่งบุญกุศล ทักษิณานุปทากิจ ที่ศิษยานุศิษย์ได้บำเพ็ญอุทิศถวายแด่หลวงพ่อ ขอจงช่วยส่งผลให้หลวงพ่อที่เคารพรักจงได้รับ สู่สุคติในสัมปรายภพเทอญ

อาลัยรัก...ท่านพระครู

ท่านพระครูวิบูลฐาปนกิจ เดิมท่านชื่อประยงค์ เจริญสุข แต่คนส่วนมาก เรียกท่านว่าอาจารย์เย และรู้จักท่านในนามอาจารย์เยกันทั้งนั้น ชื่อจริงส่วนมากคนไม่ค่อยรู้จัก ๒๓ ปีที่ข้าพเจ้าได้อยู่ร่วมกับอาจารย์เยที่วัดหนามแดงนั้น ข้าพเจ้าได้มีความสนิทสนมกับท่านมาก เกือบจะเรียกว่าเป็นพี่น้องกันก็ได้ เพราะจะไปไหนด้วยกันเสมอ คือเห็นอาจารย์เยก็ต้องเห็นข้าพเจ้า เห็นข้าพเจ้าก็ต้องเห็นอาจารย์เยแทบทุกครั้งมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ข้าพเจ้าไปประชุมเรื่องวัดพัฒนาที่จังหวัดกาญจนบุรี แม่ค้าขายของเห็นข้าพเจ้าก็ถามขึ้นว่ามาองค์เดียวหรืออีกองค์ไปไหนละ ตอนแรกข้าพเจ้าก็รู้สึกงง ๆ เหมือนกันนึกไม่ถึงว่าแม่ค้าจะจำได้ เพราะไปต่างจังหวัด

ท่านอาจารย์เย อุปสมบทก่อนข้าพเจ้า ๓ พรรษา อายุท่านก็แก่กว่าข้าพเจ้าหลายปี เรียกว่าเพื่อนรุ่นพี่ เมื่อตอนข้าพเจ้าอุปสมบทใหม่ ๆ ข้าพเจ้าเรียกท่านว่าหลวงพี่เย และต่อมาท่านได้รับตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง ข้าพเจ้าก็เลยเรียกท่านว่าอาจารย์เย ตั้งแต่นั้นมาข้าพเจ้ารักและเคารพนับถือท่านมาก ถ้ามีเวลาว่างจะไปคุยกับท่านเสมอ มีเรื่องอะไรก็จะไปปรึกษาหารือและช่วยเหลือกัน ข้าพเจ้ายอมรับว่าท่านดีมีใจกว้างขวางไม่ถือตัว คบคนได้ทุกชั้น และคุยอย่างเป็นกันเองเสมอ แต่เป็นที่น่าเสียดายคือท่านมีสุขภาพร่างกายไม่ค่อยจะดีนักคือมีโรคแทรกซ้อนหลายอย่าง ต้องเข้าทำการรักษาตัวที่โรงพยาบาลบ่อย แต่จิตใจของท่านยังเข้มแข็งไม่ย่อท้อ คือท่านยังไปไหนมาไหนได้

เหมือนปกติ ท่านป่วยมาตั้งแต่ท่านอยู่วัดหนามแดงแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าตั้งแต่เริ่มป่วยมาจนถึงวันมรณภาพ เป็นเวลานานกว่า ๑๐ ปี เพราะข้าพเจ้าเห็นท่านป่วยมานานแล้ว และก็เคยไปเยี่ยมท่านที่โรงพยาบาลเสมอ ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจมากในการจากไปของท่านพระครูในครั้งนี้ เพราะเป็นการจากไปอย่างไม่มีวันกลับมาให้เห็นและได้พูดคุยกันอีก

ขออำนาจบุญกุศลที่ท่านพระครูวิบูลฐาปนกิจได้กระทำไว้ จงดลบันดาลให้ท่าน ได้ประสบความสุขในสัมปรายภพทุกประการ

รัก

พระครูสาทรวิหารกิจ เจ้าอาวาสวัดหนามแดง

ประมวลข้อคิดเพื่อชีวิตที่งดงาม

งามกาย งามวาจา งามจิต งามทิฏฐิ งามสติปัญญา

๒๖

ละครชีวิต

คนเขาว่าคนเราในโลกนี้
เป็นเวทีมีดาราอยู่คลาคลั่ง
ทุกทุกคนเป็นเหมือนว่าดาราดัง
ล้วนต่างหวังอยู่รอดตลอดไป

มีบทเพลงสำเนียงเสียงประกอบ
ทุกทุกรอบส่งเสียงสำเนียงใส
บนเวทีใครเล่นก็เล่นได้
ชีวิตจริงนั้นไซร้ไม่เหมือนกัน

เพราะละครลาโรงก็คงจบ
ละครครบคนปรบมือลือสนั่น
มีม่านมิดเลื่อนปิดกระชิดชั้น
แล้วฉากนั้นก็พลันปิดสนิทลง

ทั้งดารานักแสดงทั้งหลายแหล่
สู้ยักแย่แสดงตามความประสงค์
ผู้กำกับจับให้เล่นก็เล่นลง
มากพะวงกลัวผิดบทกำหนดเป็น

เป็นผู้ดีผู้ร้ายเป็นนายเอก
บทสรรเสกแม้ลำบากสุดยากเข็ญ
จำต้องฝืนเล่นตามแม้ลำเค็ญ
ให้คนเห็นคุ้มค่าราคาดู

๒๗

จบลงแล้วตัวละครก็จรจาก
เหลือแต่ซากเวทีที่อดสู
จบแล้วไซร้ก็ไร้ผู้ใดอยู่
แสนอดสูเหลือกล่าวร้าวฤดี

ฉากละครจบแล้วก็แล้วเถิด
ฉากชีวิตบังเกิดขึ้นแทนที่
จบฉากปลอมฉากจริงต่อก็มากมี
คนที่ชี้ดีชั่วคือตัวเอง

เป็นละครฉากบทสดตลอด
ดุจเป็นยอดนักแสดงผู้แกร่งเก่ง
บทไหนไหนก็ตีแตกแหลกทุกเพลง
ด้วยละเลงแรงใจใส่อารมณ์

ฉากละครเริ่มต้นไปจนจบ
แสดงครบบทเศร้าชื่นบทขื่นขม
เอาใจคนที่เข้ามาเพื่อหาชม
ชั่งเกลียวกลมเหมือนเวทีชีวิตจริง

ฉากชีวิตมีเริ่มต้นและที่สุด
จำต้องหยุดลงได้ทั้งชายหญิง
ละครชีวิตก็ลาล่วงการช่วงชิง
ควรจะทิ้งสิ่งใดไว้ให้คิดเอา

ดอกเอื้อง เมืองหนองหาร
มนุษยศาสตร์ ปีที่ ๓ เอกภาษาอังกฤษ

คนเราเมื่อมีลาภก็มีเสื่อมลาภ เมื่อมียศก็มีเสื่อมยศ เมื่อมีสุขก็มีทุกข์ เมื่อมีสรรเสริญก็มีนินทา

เป็นของคู่กันมาเช่นนี้จะไปถืออะไรกับปากมนุษย์ ถึงจะดีแสนดีมันก็ติ ถึงจะชั่วแสนชั่วมันก็ชม นับประสาอะไร พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐเลิศยิ่งกว่ามนุษย์และเทวดายังมีมารผจญ ยังมีคนนินทาติเตียน ปุถุชนอย่างเราจะรอดพ้นจากโลกธรรมดังกล่าวแล้วไม่ได้ ต้องคิดเสียว่าเขาจะติก็ช่างชมก็ช่าง เราไม่ได้ทำอะไรให้เขาเดือดเนื้อร้อนใจ ก่อนที่เราจะทำอะไรเราคิดแล้วว่า ไม่เดือดร้อนแก่ตัวเราและคนอื่นเราจึงทำ เขานินทาว่าใส่ร้ายอย่างไรก็ช่างเขา บุญเราทำกรรมเราไม่สร้างพยายาม สงบกาย สงบวาจา สงบใจ จะต้องไปกังวลกลัวใครติเตียนทำไมไม่เห็นมีประโยชน์เปลืองความคิดเปล่า ๆ

นายบุญช่วย ภู่เทพ
(กำนัน ตำบลบางแก้ว)

ทางรอดของมนุษยโลก

เรามี ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สำหรับการศึกษา
เพื่อให้รู้จักสิ่งทั้งปวงอย่างถูกต้องตามที่เป็นจริง
เพื่อมีชีวิตอยู่ได้อย่างสงบสุข

มิใช่มีตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สำหรับไว้เป็นสื่อ
ให้เราตกเป็นทาสของกิเลส จนโงหัวไม่ขึ้น
เหมือนที่เป็นกันอยู่โดยมากในโลกปัจจุบัน
ซึ่งกำลังขาดธรรมะ

เราบังคับโลกนอกตัวเราไม่ได้ก็จริง
แต่เราสามารถควบคุม ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
ให้สัมผัสโลกแต่ในลักษณะที่
จะไม่เป็นพิษเป็นภัยแก่เราได้
โดยอาศัยธรรมะนั่นเอง
ถ้าคนเราในโลกทำได้เช่นนี้ โลกนี้ก็เป็นโลกที่งดงามน่าอยู่น่าอาศัย
หรือเป็นโลกของพระศรีอาริยเมตไตรยขึ้นมาทันทีทันควัน
เพราะเป็นโลกที่อิ่มเอิบไปด้วยธรรม

ทางรอดของโลกปัจจุบันนี้
มีอยู่ทางเดียวนี้เท่านั้น คือ เดินไปตามทางธรรม

การช่วยให้ทุกคนได้เดินไปตามทางธรรม
ย่อมเป็นกุศลอันใหญ่หลวงและสูงสุด

พุทธทาสภิกขุ

ฉากชีวิต

ความเกิด

ความเอ๋ย ความเกิด
จงดูเถิด ยากเข็ญ เป็นไหนๆ
เจ็บปวดทั้ง แม่ลูก เหมือนถูกไฟ
เพื่ออะไร กันแน่ ลองแก้มา
เกิดเพื่อกิน เพื่อเล่น หรือเพื่อหลับ
หรือเพื่อรับ มรดก กระมังหนา?
หรือเกิดเพียง เพื่อเติบโต เช่นโค, ลา
ส่วนตูว่า เกิดเพื่อก่อ บ่อบุญเอย.

ความเติบโต

ความเอ๋ย ความเติบโต
ถึงม้าโค ก็รู้เติบ เขยิบได้
อันเติบกาย เติบง่าย กว่าเติบใจ
กินเข้าไป ก็เติบได้ ไม่ต้องกลัว
ส่วนเติบใจ เติบยาก ลำบากนัก
มีแต่มัก แฟบไป เพราะใจชั่ว
ปรนแต่กาย ใจก็ตาย ไปจากตัว
ไยจะมัว เติบกาย ขายหน้าเอย!

จาก "๒๔ ฉากของชีวิต"
ดอกสร้อยแสดงธรรมของสิริวยาส

ความหนุ่ม

ความเอ๋ย ความหนุ่ม
เหมือนไฟสุม ขอนไม้ ไม่เห็นแสง
แต่ที่แท้ ความร้อน ระอุแรง
ถูกศรแผลง คุ้มคลั่ง ขังอยู่ใน
ล่วงละเมิด ศีลธรรม ทำกรรมชั่ว
นั่นจะมัว บ้าตะบึง ไปถึงไหน,
โอ้! ความหนุ่ม หนุ่มเช่นนี้ ดีอะไร?
ต่อเมื่อใด เย็นชื้ง จึ่งดีเอย.

ความสาว

ความเอ๋ย ความสาว
เหมือนไฟวาว แวบไหว ให้เห็นแสง
คือเฝ้าแต่ง ไปท่าเดียว ทั้งเขียวแดง
ตั้งหน้าแข่ง กันจริงๆ กว่าสิ่งใด
ถึงงามรูป งามทรัพย์ และงามวิทย์
ไม่สนิท เหมือนงามธรรม จรรยาได้
หรือธรรมชาติ สร้างเพื่อ ตกแต่งไป
จะหยุดได้ ต่อแก่เฒ่า หรือเจ้าเอย!

ความสุข

ความเอ๋ย ความสุข
ใครๆ ทุก คนชอบเจ้า เฝ้าวิ่งหา

"แกก็สุข ฉันก็สุข ทุกเวลา"
แต่ดูหน้า ตาแห้ง; ยังแคลงใจ
ถ้าเราเผา ตัวตัณหา ก็น่าจะ "สุข"
ถ้ามันเผา เราก็ "สุก" หรือเกรียมได้
เขาว่า "สุข! สุขเน้อ!!" อย่าเห่อไป
มันสุขเย็น หรือสุขไหม้ ให้แน่เอย.

ความทุกข์โศก

ความเอ๋ย ความทุกข์โศก
ของมีอยู่ คู่โลก อย่าสงสัย
ยังหลงมัว "ตัวตน" อยู่กลใด
เป็นต้องได้ โศกแน่ แม้แต่ลอง
ทุกสิ่งสรรพ เกิดดับ อยู่ตามธรรม
ใจเจ้ากรรม เข้ารับเอา เป็นเจ้าของ
ต้องพลอยเข็ญ พลอยขุก ทุกทำนอง
แล้วแต่ของ ของ "ตน" เป็น เช่นไรเอย.

ความเจ็บไข้

ความเอ๋ย ความเจ็บไข้
มันมีไว้ ทุกข์กันเล่น เช่นนั้นหรือ?
อ๋อ! มิใช่, มีไว้ เพื่อฝึกปรือ
ให้รีบรื้อ ความรู้ ขึ้นสู่ตน
คืออย่าง่าน : นาน ๆ ผ่านมาครั้ง
คิดดูมั่ง วันสบาย มากหลายหน

ถ้ามิชอบ แก่เจ็บตาย และว่ายวน
จงรีบค้น พระนิพพาน อย่าคร้านเอย.

ความแก่

ความเอ๋ย ความแก่
เป็นเพื่อนแท้ ของความตาย ไม่หน่ายหนี่
เมื่อความแก่ ล่วงกาล มานานปี
ก็มอบเวน หน้าที่ ให้ความตาย
ไม่ยกเว้น ใครๆ ไม่ลำเอียง
มิให้ใคร หลีกเลี่ยง หรือเถียงได้
เพราะฉะนั้น เราท่าน ทั้งหญิงชาย
รีบทำดี ก่อนตาย ให้มากเอย.

ความรู้สึก

ความเอ๋ย ความรู้สึก
ได้สำนึก เมื่อใกล้-ตายนี่หนอ
เวลาเหลือ น้อยกระไร แทบไม่พอ
มัวรีรอ เห็นจะแย่ แน่ละเรา
ทำอย่างใด ใจเย็น แสนจะเย็น
ต้องรีบเฟ้น ใส่ตัว ไม่มัวเขลา
พบให้ได้ ก่อนตาย ไม่ตายเปล่า
ไม่เกิดเปล่า เปลืองเปล่า นะเราเอย.

ความตาย

ความเอ๋ย ความตาย
สิ้นชื่อหาย เพราะไม่มี ความดีเหลือ
คือตายเน่า ตายหนอน เป็นบ่อนเบือ
น่าเหม็นเบื่อ ตายเช่นนี้ ดีอะไร?
ถ้าตัวตาย ไว้ลาย ให้โลกเห็น
ก็เหมือนเป็น อยู่คู่หล้า อย่าสงสัย
ตายแต่เปลือก เยื่อในอยู่ คู่โลกไป
เป็นประโยชน์ แก่ใคร ๆ ไม่สิ้นเอย.

จาก "๒๔ ฉากของชีวิต"
ดอกสร้อยแสดงธรรมของสิริวยาส

นายที่อ่อนโยน

ถ้าไม่ยอมเป็นทาสพระรัตนตรัย
ก็ต้องไปเป็นทาสของสิ่งอื่น
คือ เป็นทาสของโลกหรือกิเลส
กิเลสเป็นนายที่ทารุณ ให้ทุกข์ให้โทษมาก
พระรัตนตรัยเป็นนายที่ใจดี
อ่อนโยน มีแต่เมตตากรุณา
การยอมเป็นทาสพระรัตนตรัย
จึงเป็นทางไปสู่ความหลุดพ้น
จากความเป็นทาสอันทารุณ
คือ ความเป็นทาสของโลกและของกิเลส.

กับดัก

กับดักหมาจิ้งจอกทำอะไรหมีไม่ได้เลย

นอกจากทำให้รำคาญนิดหน่อยเท่านั้น ฉันใด

ในโลกนี้ อารมณ์ยั่วยวนต่าง ๆ อันเป็นเสมือนกับดักมนุษย์ ก็ฉันนั้น

อารมณ์ยั่วยวนบางอย่าง สามารถดักบุคคลบางประเภทได้

แต่ดักบุคคลบางประเภทมิได้เลย.

ใบไม้ร่วงและดวงดาว

บางคนเป็นดั่งใบไม้ที่ร่วงหล่นจากต้น

สุดแล้วแต่ลมจะพัดผันไปทางใด ไม่มีเข็มชีวิตที่แน่นอน

คนพวกนี้เป็นพวกใหญ่อยู่ในโลก

บางคน เป็นเหมือนดวงดาวที่โคจรไปตามทางของตน

มีอุดมคติและมีวิถีชีวิตที่แน่นอน

คนพวกนี้มีน้อยในโลก แต่มักประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่

และเป็นที่เคารพนับถือยกย่องบูชาของโลก.

จาก "เพื่อชีวิตที่ดีงาม"
ของวศิน อินทสระ

อุปมาแห่งชีวิต : ชีวิตนี้อุปมาดังฤดูกาล

ชีวิตนี้มีทั้งสุขทั้งทุกข์สลับกันไปเหมือนฤดูกาล เหมือนฟ้าดินที่มีทั้งหน้าฝนและหน้าแล้งไม่มีต้นไม้ต้นไหนที่ปฏิเสธหน้าแล้งรับเอาแต่หน้าฝน เพราะเนื้อของมันจะต้องฟ่ามตาย และไม่มีต้นไม้ต้นไหนต้องการแต่หน้าแล้งอย่างเดียว ปฏิเสธหน้าฝน เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นมันจะต้องแกร็นตาย

ชีวิตก็ฉันนั้น มันก็ต้องมีทั้งสุขทั้งทุกข์ อันเป็นฤดูกาลของชีวิตที่จะผ่านเข้ามา แต่ว่าเราต้อนรับสุขและทุกข์นั้นอย่างไร นี้เป็นปัญหาของบุคคลที่ไม่รู้เรื่องราวของชีวิต

เมื่อมีความสุข เขาก็ตีปีกเริงร่า แต่ครั้นเมื่อถึงความทุกข์เขาก็ห่อเหี่ยวเหมือนนกกะเรียนแก่ๆ ซบเซาอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้น สุขทุกข์ได้กลับเป็นโทษในชีวิตของเขา เพราะว่าเมื่อมีสุขเขาร่าเริง และหวาดกลัวว่าสุขจะหายไป ครั้นทุกข์มีมา เขาเรียกหาสุข และเกลียดชังความทุกข์

ส่วนต้นไม้ที่กำลังเริงระบำอยู่ในสายฝนหรือลมกล้า หรือเมื่อขณะแดดแผดกล้าในหน้าแล้ง **ทั้งแล้งทั้งฝนทำให้เกิดวงปี ซึ่งจะทำให้ต้นไม้นั้นแข็งแกร่งขึ้นทุกปีๆ เพราะมันต้อนรับฤดูกาลนั้นได้อย่างถูกต้อง**

ข้อนี้ฉันใด **ชีวิตจำเป็นต้องแสวงหาความรู้ เพื่อต้อนรับฤดูกาลแห่งใจ คือสุขและทุกข์นี้อย่างถูกต้อง** เมื่อกระทำได้เช่นนั้นชีวิตจะมีแก่นสาร คือวงปีของชีวิตที่แข็งแกร่งขึ้น

เขมานันทะ

อุปมาแห่งชีวิต: ชีวิตนี้อุปมาดังการชกมวย

ชีวิตนี้อุปมาดังการชกมวย
มนุษย์ถูกกำหนดให้ขึ้นชก
บนเวทีสังเวียนแห่งชีวิต
คู่ต่อสู้ของเราคือกิเลสหรือตัณหา
เรามีทางเลือกอยู่สองทาง
คือ ถ้าไม่น็อคคู่ต่อสู้ คู่ต่อสู้ก็จะน็อคเรา
เห็นว่าทางรอดคือ "สู้" เท่านั้น
ทำใจให้เข้มแข็ง
ขจัดความกลัวออกไป
สร้างความกล้าขึ้นมา
สู้อย่างมีสติ สู้ด้วยปัญญา
รู้ทันเล่ห์เหลี่ยมชั้นเชิงของกิเลส
คอยหลบคอยป้อง และหาโอกาสงาม ๆ
ส่งหมัดหนัก ๆ เข้าปลายคางคู่ต่อสู้
ให้หงายฟุบลงกลางเวที นับสักครั้ง
เพื่อที่ตนจะได้ยืนหยัด
อยู่บนสังเวียนแห่งชีวิตนั้น
ด้วยชัยชนะ.

เขมานันทะ

ความรู้ต้องคู่คุณธรรม

เมื่อความรู้ ยอดเยี่ยม สูงเทียมเมฆ
แต่คุณธรรม ต่ำเฉก ยอดหญ้านั่น
อาจเสกสร้าง มิจฉา สารพัน
เพราะจิตอัน ไร้อาย ในโลกา

แม้คุณธรรม สูงเยี่ยม ถึงเทียมเมฆ
แต่ความรู้ ต่ำเฉก เพียงยอดหญ้า
ย่อมเป็นเหยื่อ ทรชน จนอุรา
ด้วยปัญญา อ่อนด้อย น่าน้อยใจ

หากความรู้ สูงล้ำ คุณธรรมเลิศ
แสนประเสริฐ กอปรกิจ วินิจฉัย
จะพัฒนา ประชาราษฎร์ ทั้งชาติไทย
ต้องฝึกให้ ความรู้ คู่คุณธรรม.

ศาสตราจารย์อำไพ สุจริตกุล

ฉลาดมาก วินาศมาก
ฉลาดลึก วินาศลึก

คนฉลาด
ถ้าควบคุมความฉลาดไว้ไม่ได้
ก็กลายเป็นความวินาศ

ยิ่งฉลาดมาก ยิ่งต้องระวังตัว
ถ้าฉลาดมาก ก็วินาศมาก
ฉลาดลึก ก็วินาศลึก

ยิ่งฉลาด
ยิ่งหาทางออก (แก้ตัว) ให้กิเลสเก่ง.

พุทธทาสภิกขุ

ไม่มีอะไรทดแทน

เมื่อไม่มีข้าวเจ้า
รับประทานข้าวเหนียวแทน ก็ได้
เมื่อไม่มีเสื้อผ้าอาภรณ์สวยหรู
เราปกปิดร่างกายด้วยใบไม้ ก็ได้

เมื่อไม่มีตึกรามบ้านช่อง
เราปลูกกระต๊อบอยู่อาศัย ก็ได้
เมื่อไม่มีนาฬิกาบอกเวลา
เราอาศัยพระอาทิตย์บอกเวลากลางวัน
พระจันทร์บอกเวลากลางคืน ก็ได้

เมื่อไม่มีดนตรีของมนุษย์ขับกล่อม
เราฟังเสียงจักจั่นเรไรที่ร้องระงมอยู่ ก็ได้
เมื่อไม่มีมิตรสหายที่ถูกใจ
บิดามารดาก็ยังเป็นมิตรแท้ตลอดไป

แต่เมื่อขาดเสียงซึ่ง "ธรรมะ"
เราไม่อาจจะแสวงหาสิ่งหนึ่งใด
มาทดแทนเพื่อยึดถือปฏิบัติ
สำหรับทำความเป็นมนุษย์ของเราได้เลย.

โอกาสดี

เมื่อใครขโมยของของท่านไป
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะได้เสียสละ
เมื่อใครไม่อำนวยความสะดวกสบายแก่ท่าน
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะได้พิสูจน์ความเข้มแข็งอดทน
เมื่อใครผิดนัดท่าน
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะเอาชนะความกระวนกระวายได้
เมื่อเขาทิ้งท่านไป
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะได้อยู่กับความสงบ
เมื่อทำดีแล้วเขาไม่เห็นความดีของท่าน
ย่อมเป็นโอกาสที่ท่านจะเอาชนะความน้อยเนื้อต่ำใจ
และเอาชนะจิตที่หลงใหลในความดีนั้นได้
เมื่อไม่มีใครรู้จักท่าน
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะไม่ต้องระมัดระวังตัวมาก
ทั้งจะได้มีเวลาพักผ่อนด้วย
เมื่อใครเอาเปรียบท่าน
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะเหลือ "ตัวตน" แต่น้อย
เมื่อใครมีเจตนาล่วงเกินท่าน
ย่อมเป็นโอกาสดีที่ท่านจะได้ให้อภัย
จงแสดงความเป็นมิตรกับเขา
อย่ารีบร้อนที่จะให้เขากล่าวคำขอโทษท่าน
เกรงว่าเขาจะยังประมาทอยู่ต่อไป
รอไว้เมื่อถึงวันหนึ่งสำหรับเขา

ซึ่งเป็น "วันแห่งการสำนึกบาป"
แล้วจะเปลี่ยนแปลงให้เขากลับกลายเป็นคนที่ตรงกันข้าม
วันนั้นไม่นานเลย
อย่างช้าก็วินาทีที่เขาใกล้จะสิ้นลมหายใจ.

เราเลือกได้

เมื่อเราพูดว่า:
"เราเห็นพระที่วัดไม่ดี
เราเห็นครูที่โรงเรียนชอบดุด่า
เราได้ยินว่าผู้พิพากษาที่ศาลกินสินบน
เราได้ยินว่าหมอขูดรีดค่ารักษาพยาบาลจากคนป่วย"
คุณยายกล่าวเตือนเราว่า:
"ไม่มีพระที่ไม่ดี คนไม่ดีไม่ใช่พระ
ไม่มีครูที่ดุด่า คนดุด่าไม่ใช่ครู
ไม่มีผู้พิพากษากินสินบน
คนกินสินบนไม่ใช่ผู้พิพากษา
ไม่มีหมอที่ขูดรีด คนขูดรีดไม่ใช่หมอ
ไม่มีใครดี ใครชั่ว หรอกลูก
ทุกคนล้วนแต่ประพฤติไปตามครรลองแห่งตน
เมื่อเจ้าค้นหาแต่ความชั่วจากบุคคลอื่น
ความชั่วแท้จริงจะมารวมอยู่ที่เจ้า
ปากมีหน้าที่พูด
เราสามารถเลือกได้ระหว่างพูดดี กับพูดชั่ว
จึงควรให้ปากนี้ได้กล่าวแต่สิ่งที่ดีออกมา

ใจมีหน้าที่คิด

เราสามารถเลือกได้ระหว่างคิดดี กับคิดชั่ว

อย่าพูดชั่ว จะเป็นลางปาก

อย่าคิดชั่ว จะเป็นลางใจ

ตลอดชีวิตของเจ้า ขอให้คิดดี พูดดี ทำดี

แม้ว่าจะหลับฝัน ก็ขอให้ฝันดี".

ทำพร้อมกัน

เมื่อนักดนตรีเล่นเพลงตามตัวโน้ต

เป็นการช่วยเหลือตนเอง

และช่วยวงดนตรีทั้งวงด้วย

เมื่อแม่บ้านเอาใจใส่งานบ้าน

เป็นการช่วยเหลือตนเอง

และช่วยเหลือครอบครัวด้วย

เมื่อท่านตรงต่อเวลาประชุม

เท่ากับช่วยเหลือตนเอง

และช่วยเหลือที่ประชุมด้วย

เมื่อท่านเคร่งครัดต่อกฎจราจร

เป็นการช่วยเหลือตนเอง

และช่วยเหลือผู้ขับขี่ยวดยานอื่น ๆ ด้วย

เมื่อทุกคนกวาดบ้านเรือนให้สะอาด

เป็นการช่วยเหลือตนเอง

และช่วยเหลือหมู่บ้านตำบลด้วย

เมื่อเด็กหญิงไม่ออกเที่ยวนอกบ้านคนเดียว
เป็นการช่วยเหลือตนเอง
และช่วยเหลือพ่อแม่ด้วย

เมื่อราษฎรช่วยเหลือตัวเองได้
เท่ากับช่วยเหลือรัฐด้วย

เมื่อท่านคุ้มครองรักษาตัวท่านเอง
เท่ากับคุ้มครองรักษาผู้อื่น

เมื่อท่านรักษาจิตของท่านให้ปรกติ
เท่ากับท่านได้ช่วยเหลือโลกทั้งปวง.

จาก "โลกนี้ไม่มีฉัน ของวรธัมม์"

อยู่กันด้วยความรัก

หยดน้ำที่รวมตัวกันมากเข้า
ย่อมก่อให้เกิดมหาสมุทรได้ ฉันใด
ด้วยเมตตาธรรม
คนเราก็ย่อมก่อให้เกิดมหาสมุทรแห่งมิตรภาพได้ ฉันนั้น
รูปโฉมของโลกจะเปลี่ยนไปมากทีเดียว
หากเราทุกคนอยู่ร่วมกันด้วยความรักความเมตตา.

จาก "วาทะคานธี" กรุธรา-เรืองอุไร กุศลาสัย แปล

ไมตรี

อยากให้ความรัก เกิดในหัวใจ
ไร้สิ่งเคลือบแคลง
อย่ามีเปลี่ยนแปลง แห้งแล้งโรยรา

พาให้โศกศัลย์
ทุกหนทั่วไป ทุกๆ ดวงใจ
ไมตรีผูกพัน
อย่าเกลียดชังกัน โลกคงนับวัน
สดชื่นรื่นรมย์

อบอวลด้วยรอยยิ้ม
อิ่มเอมด้วยมิตรไมตรี

ปรารถนาดีดังพี่ดังน้องเหมาะสม
จับมือรักกัน กระชับสัมพันธ์
ทุกคืนวันฝันใฝ่เกลียวกลม
ดอกไม้ไมตรี มากมีชวนชม
บานสะพรั่ง หวังปอง...

จากบทเพลงชนะประกวด "ไทยป๊อบ ๒๕"
คำร้องโดย ชัยรัตน์ วงศ์เกียรติขจร

จงเป็นแชมเปี้ยนด้วยความรัก

ถึงแม้ข้าพเจ้าจะได้มีโอกาสรู้จักนักการค้า นักการเมือง นักประพันธ์ นักดนตรี หรือวิศวกรมามากมายหลายคนด้วยกัน แต่บุคคลซึ่งข้าพเจ้าไม่อาจจะลืมเสียได้ นั่นคือ **ลุงคง** - ชายชราผู้ชอบปั้นตุ๊กตาดินเหนียวให้ข้าพเจ้าเล่นที่บางงอน

ลุงคงอาจไม่ใช่วีรบุรุษหรือคนสำคัญ แต่ลุงคงก็เป็นมนุษย์ที่รู้จักรักเพื่อนมนุษย์ มีความเอื้อเอ็นดู และมีบทเรียนสอนใจหลายอย่างสำหรับข้าพเจ้า

คำพูดที่ลุงคงแกเอ่ยออกมาบางครั้งฟังดูเป็นประโยคธรรมดาบางครั้งน่าหัวเราะ บางครั้งแสดงความครึโบราณ เพียงแต่ข้าพเจ้าจะมาได้คิดในตอนหลัง เมื่อลุงคงตายไปแล้วว่า **มันช่างเป็นวาจาที่อมความจริง และความหมายของชีวิตไว้มากเหลือเกิน** และมันควรจะหลุดออกมาจากปากของ เอเมอร์สัน, น.ม.ส. หรือคนอื่น ๆ ยิ่งกว่าลุงคง!

เมื่อข้าพเจ้าจะออกจากบางงอนบ้านเกิด มาเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ลุงคงแกโอบตัวข้าพเจ้าไปกอดไว้แน่น มือของแกลูบศีรษะข้าพเจ้าด้วยความรัก และพูดว่า **"คนโดยมากจะแสวงหาทรัพย์สมบัติและอำนาจ ซึ่งไม่ใช่ของยั่งยืน แท้จริงยังมีสิ่งอื่นอีกที่สูงกว่านี้...เป็นสิ่งที่จะให้ความสงบ ผาสุก ยั่งยืน และจริงจัง ถ้าเอ็งพบและได้สิ่งนี้แล้ว จะไม่ต้องการหรืออยากได้สิ่งใดๆ เลย"**

ในสมัยนั้น ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าลุงคงพูดถึงอะไร ข้าพเจ้าบอกแกสั้น ๆ ว่า **"ผมจะไปหาวิชา"** และโดยวิชา ข้าพเจ้าหมายถึงสิ่งที่เขามีสอนกันตามโรงเรียนและมหาวิทยาลัย ข้าพเจ้าหมายความ

เพียง สิ่งที่บรรจุอยู่ในหนังสือและตำราเท่านั้น

"ดีแล้ว หลานเอ๋ย วิชาเป็นสมบัติล้ำค่าของชีวิต คนเรียนมากย่อมจะฉลาดมาก" ลุงคงบอกข้าพเจ้า **"จงเล่าเรียนเถิด แต่ก่อนอื่นควรเรียนให้รู้ว่า ทำอย่างไรตัวเราจึงจะรับใช้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ได้มากที่สุด ขอให้เอ็งบากบั่นมานะในการเรียน มิใช่เพื่อจะให้คนอื่นเขาคิดว่าเราฉลาด หรือเพื่อเราจะได้มีสุขจากความฉลาดของเรา นั่นมิใช่หลักของลุง แต่เราต้องการความฉลาด เพราะเราจะได้ใช้ปัญญาของเราช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างเต็มที่"**

แต่ก่อนข้าพเจ้าไม่เคยนึกถึงคำสั่งสอนอันนี้ของลุงคง ต่อมามันค่อย ๆ ปรากฏเป็นจริงขึ้น และในที่สุด เมื่อสองสามวันมานี้ข้าพเจ้าได้ฟังนักปรัชญาที่ข้าพเจ้านับถือกล่าวทางวิทยุว่า **"การทำดีก็คือ การช่วยสงเคราะห์เพื่อนบ้านนั่นเอง"** ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงลุงคงตาแก่ชาวบางงอนที่ไม่มีใครเกลียดขึ้นมาอีก

ลุงคงไม่ได้เป็นนโปเลียนหรือวอลแตร์แต่แกก็เป็นที่รู้จักกว้างขวางในบางงอนไม่ว่าใครจะมีงานทำบุญโกนจุก บวชนาค สวดผีที่ไหน ลุงคงจะไปอยู่ที่งานนั้นด้วย กุลีกุจอช่วยเขา ราวกับว่ามันเป็นงานของแกเอง และดูแก**มีความอิ่มอกอิ่มใจในชีวิตแบบนั้นโดยไม่ต้องการวัตถุสิ่งของใดๆ เป็นเครื่องตอบแทนเลย**

ข้าพเจ้าคิดว่าโลกของเราไม่ต้องการนโปเลียนหรือวอลแตร์มากกว่านี้ เราต้องการลุงคงมาก ๆ ต่างหาก **เราต้องการคนธรรมดาสามัญ คนซึ่งไม่ใหญ่โตอะไร มีชีวิตเงียบๆ อยู่ด้วยการชอบทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น โดยไม่ต้องการชื่อเสียง, เงิน หรืออำนาจ ซึ่งล้วนแต่จะชักจูงไปสู่ความเสียคนในบั้นปลายทั้งนั้น**

คุณสมบัติอันเป็นเสน่ห์อีกอย่างหนึ่งของลุงคง ได้แก่อารมณ์สนุก ซึ่งแกมีอยู่เสมอ ทั้งในเวลาทำงานและพักผ่อน แกสั่ง

ข้าพเจ้าที่บ่อนไก่ว่า ก่อนจะไปบางกอก ให้ไปหาแกอีกสักครั้ง แกจะให้คาถาสำคัญ **"ซึ่งจะทำให้ผู้หญิงรัก" แกพูดเท่านั้นแล้วก็หัวเราะหึๆ อะไรหนอเป็นคาถามหาเสน่ห์บทนั้น?**

เมื่อวันอำลามาถึง ข้าพเจ้าไปหาแกเป็นครั้งสุดท้าย ทวงขอคาถาวิเศษจากแกตามประสาเด็กที่ชอบของวิเศษทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจำได้ดีว่า คืนนั้น ลุงคงมีผ้าขาวม้าพาดไหล่ สูบบุหรี่ใบจากพ่นควันปุ๋ย และอุ้มแมวสีเทา แกลูบแมวพลางพูดว่า

"คาถาที่ลุงจะให้ก็คือ จงมีความรัก

เวลาเอ็งขึ้นรถไฟ เขาจะมาคืบตัว จงรักเขา นั่งใกล้ใครเจ๊กหรือแขก ก็จงรักเขา เมตตาเขา

ดูอย่างลุงซี เวลาไปท้องนา ลุงก็รักต้นข้าวและท้องฟ้า กลับมากระต๊อบ ลุงก็รักแมว

หลานเอ๋ย จำมนต์บทนี้ไว้ให้ดี

ไปถึงกรุงเทพฯ ถ้านั่งสามล้อ จงรักคนขับสามล้อ เมื่อพูดกับเพื่อน จงรักเพื่อน

ถ้ามีใครมาชกเอ็ง จงรักมันเสีย แล้วเอ็งจะชนะมัน เอ็งจะชนะโลกทั้งโลก!

เอ็งต้องรักครู รักบรรณารักษ์ที่ห้องสมุด รักคนขายข้าวราดแกงที่โรงอาหารมหาวิทยาลัย

เอ็งจงชกมวย เล่นรักบี้ เทนนิส แต่เอ็งอย่าเป็นแชมเปี้ยนด้วยหมัด หรือเป็นอัศวินด้วยปืน

แต่จงเป็นแชมเปี้ยนด้วยความรัก

นี่แหละเอ็งทำได้ตามนี้ เอ็งก็ดีกว่าสมภารสิบองค์ในวัดบางงอนรวมกัน!"

จาก "สายลม แสงแดด" ของวิลาศ มณีวัต

ศัตรูคือผู้จู่มาสอบไล่

อันศัตรู คือผู้จู่ มาสอบไล่
ให้รู้ได้ ว่าเรามี ดีเท่าไหน
หรือดีแต่ จะโกรธยืน เป็นฟืนไฟ
บังคับใจ ไว้ไม่อยู่ สักครู่เดียว

อันศัตรู คือผู้สรร สวรรค์ให้
ตรงที่ได้ มีจิต คิดเฉลียว
ว่าอดกลั้น นั่นแหละนะ เป็นพระเทียว
ไม่อด, เลี้ยว ไปเป็นมาร พล่านนรก

อันศัตรู คือผู้สอน สัจจธรรม
ว่าอาฆาต นั้นคือน้ำ สกปรก
อย่าเก็บไว้ ในใจ ให้ใจฟก
จะเวียนวก ว่ายสงสาร นานนักเอย

เหตุฉะนั้น ศัตรู คือผู้ให้
แต่กลายเป็น ผู้ร้าย เหตุไรเหวย
เพราะผู้รับ รับไม่เป็น อย่างเช่นเคย
ถ้ารับเป็น พวกเราเอ๋ย หมดศัตรูฯ

พุทธทาสภิกขุ

เหตุเกิดที่ไหน ดับที่นั่น!

...ครั้งหนึ่ง พระพุทธองค์ได้เสด็จมาถึงนครโกสัมพี ซึ่งมีเจ้าลัทธิผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่งอาศัยอยู่พร้อมด้วยสาวกจำนวนมาก **คนเหล่านี้ได้พากันด่าทอพระภิกษุสงฆ์ด้วยถ้อยคำหยาบคายชั่วร้ายต่างๆ นานา**

พระอานนท์ได้กราบทูลให้พระพุทธองค์ทรงทราบ และขอให้ทรงพาภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย เดินทางออกไปเสียจากนครโกสัมพี เพื่อจะได้ไม่ถูกด่าทอในเวลาบิณฑบาตทุก ๆ วัน

พระพุทธองค์ทรงเหลียวมองดูพระอานนท์ ด้วยสายพระเนตรที่อ่อนโยนอย่างยิ่งและได้ตรัสว่า **"ดูก่อนอานนท์ อดทนให้เหมาะๆ เสียสักหน่อยเท่านั้น ก็จะตัดความยุ่งยากลำบากทั้งหมดในการที่ต้องเที่ยวโยกย้ายไปมาเสียได้ โดยการอดกลั้นอดทนนี่เองที่นักปราชญ์ทั้งหลายพากันเอาชนะศัตรูได้โดยสิ้นเชิง"**

"อานนท์เอ๋ย จงดูช้างซึ่งบุคคลพาเข้าสู่สนามรบ มันพุ่งตัวเข้าไปในท่ามกลางการต่อสู้อันชุลมุนวุ่นวาย มันไม่เอาใจใส่ต่อลูกศรหรือแหลนหลาว ซึ่งบุคคลพุ่งซัดเข้ามาโดยรอบตัวมัน มันตั้งหน้ากระโจนเข้าใส่ข้าศึกทำลายสิ่งต่างๆ ซึ่งเข้ามาเผชิญหน้ามันให้ราบเรียบไปหมด"

"อานนท์เอ๋ย ฉันจักเอาอย่างช้างตัวนั้น ฉันจักอยู่ที่นี่ ในเมืองนี้ และจะพยายามเผยแผ่คำสอนที่ถูกต้อง ด้วยกำลังกายกำลังใจทั้งหมด และจะทำโดยไม่หยุดยั้งในการที่ปลดเปลื้องคนชั่วช้าเหล่านั้นออกมาเสียจากข่ายของกิเลสซึ่งเขากำลังพากันติดแน่นอยู่..."

จาก "พุทธประวัติสำหรับยุวชน"

แปลและเรียบเรียงโดย พุทธทาสภิกขุ

ฆ่าความโกรธได้ อยู่เป็นสุข

เมื่อครั้งพุทธกาล มีพราหมณ์ผู้หนึ่งชื่อ "อักโกสะ" โกรธแค้นพระพุทธเจ้ามาก ที่สามารถเทศนาจนเพื่อนพราหมณ์ของเขาเลื่อมใสจนออกบวชเป็นพระ เขาผูกใจเจ็บเรื่อยมา

วันหนึ่ง เขากลั้นความโกรธไว้ไม่ไหว จึงตามมาด่าพระพุทธเจ้า **เขาด่าอย่างหยาบคาย ต่างๆ นานาสารพัด พระพุทธองค์ทรงประทับนั่งฟังเฉยอยู่ ไม่ทรงโต้ตอบแม้แต่คำเดียว** อักโกสะด่าจนเหนื่อยหอบ หมดแรงจึงได้หยุด พระบรมศาสดาจึงทรงถามเขาว่า **"อักโกสะ เมื่อมีญาติมิตรมาสู่บ้านเรือนของท่าน ท่านยกอาหารมารับรอง ถ้าญาติมิตรเหล่านั้น ไม่บริโภคอาหารของท่าน ท่านจะเอาอาหารไปให้ใคร"**

"ผมก็บริโภคเองน่ะสิ จะเอาไปให้ใครที่ไหน" อักโกสะตอบห้วนๆ

พระพุทธองค์จึงทรงตรัสว่า **"เรื่องนี้ก็เช่นกัน อักโกสะ ท่านด่าเราผู้ไม่ด่าตอบ ท่านโกรธเราผู้ไม่โกรธตอบ เราไม่รับคำด่าและความโกรธที่ท่านให้เรา คำด่าและความโกรธนั้นก็เป็นของท่านแต่ผู้เดียว**

อักโกสะ ผู้ใดด่านตอบ ผู้กำลังด่าอยู่ โกรธตอบผู้กำลังโกรธอยู่ ผู้นั้นชื่อว่า บริโภคอาหารของความโกรธร่วมกัน เราไม่ขอบริโภคร่วมด้วย"

อักโกสะได้ฟัง ก็หายโกรธเป็นปลิดทิ้ง เกิดความเลื่อมใสทูลขอบวชทันที

ท่านผู้ที่ขี้โกรธทั้งหลาย มาใช้วิธีของพระพุทธเจ้า ดับความโกรธกันเถอะ

จะพบความสงบเย็นและเป็นสุข

"โกธํ ฆตฺวา สุขํ เสติ – ฆ่าความโกรธได้ อยู่เป็นสุข"

เหมือนจุดไฟเผาฟ้า

ถ้ามีคนนินทาว่าร้ายลูก
ลูกจะต้องคิดให้ได้ว่า
เหมือนคนจุดกองไฟเผาฟ้า
แม้กองไฟจะใหญ่มหึมาเพียงใด
แต่ฟ้านั้นว่างเปล่า ไม่มีเชื้อที่จะติดไฟได้
กองไฟจะลุกโชติช่วงสักเพียงใด
ก็จะไหม้และมอดไปในที่สุด

คนที่ว่าร้ายลูก เห็นลูกอยู่ในความสงบ
ไม่โกรธ ไม่ตอบโต้
เขาก็จะหยุดไปเองเช่นกัน

เพราะการนินทาว่าร้ายนั้น
เหมือนนำสีมาป้ายที่ผ้าขาว
ผ้านั้นย่อมยากที่จะขาวได้ดังเดิม

แม้ลูกจะมีเหตุผลดีอย่างไร
ก็ไม่สามารถจะโต้แย้งให้ขาวกระจ่างได้

เปรียบประดุจตัวไหมในฤดูใบไม้ผลิ
หลงกินใบหม่อนไปดิ้นไป
ยิ่งกระดุกกระดิกมากเท่าไร
ใยไหมก็ยิ่งผูกมัดตัวเองมากเท่านั้น

ความโกรธก็เช่นกัน มีแต่โทษหามีคุณไม่
ถ้าลูกสามารถใช้เหตุผลใคร่ครวญดูแล้ว

ทุกสิ่งก็จะไม่น่าโกรธ
ความโกรธก็จะไปม่เกิดขึ้นกับลูกอีกเลย.

จาก "โอวาทสี่ของท่านเหลี่ยวฝาน"
แปลโดยมิสโจ

ผู้ชนะ

ผู้ใดมีสาเหตุอันควรโกรธ แต่ไม่โกรธ
ผู้นั้นแหละ คือผุ้ที่เอาชนะความโกรธได้อย่างแท้จริง

ผู้มืดบอด

ผู้ที่มือบอด หาใช่ผู้ที่สูญเสียนัยน์ตาไม่
แต่ผู้ที่มืดบอด คือผู้ที่ปกปิดความบกพร่องของตนเอง

บาป ๗ ประการ ในทัศนะของคานธี

๑. เล่นการเมืองโดยไม่มีหลักการ
๒. หาความสุขสำราญโดยไม่ยั้งคิด
๓. ร่ำรวยเป็นอภินิษฐ์โดยไม่ต้องทำงาน
๔. มีความรู้มหาศาลแต่ความประพฤติไม่ดี
๕. ค้าขายโดยไม่มีหลักศีลหลักธรรม
๖. วิทยาศาสตร์เลิศล้ำแต่ไม่มีธรรมแห่งมนุษย์
๗. บูชาสูงสุดแต่ไม่มีความเสียสละ

ความสุข

ถ้าเราวิ่งหาความสุข ความสุขก็จะวิ่งหนีเรา
อันที่จริงนั้น ความสุขย่อมเกิดจากภายในตัวเราเองเสมอ
ความสุขไม่ใช่สินค้าที่เราจะซื้อหาจากภายนอกได้

เหนือโลก

โลกนี้เต็มไปด้วยสภาพที่ตรงกันข้าม
เบื้องหลังความทุกข์ก็ย่อมมีความสุข
มีแสงแดดก็ย่อมมีร่มเงา
ที่ไหนมีความสว่าง ที่นั่นก็ย่อมมีความมืดอยู่เคียงข้าง
มีเกิดก็ต้องมีตาย
การมีชีวิตอยู่โดยไม่หวั่นไหวต่อสิ่งเหล่านี้
มิใช่อยู่ที่การลบเลือนหรือปฏิเสธ
หากอยู่ที่การยกระดับไว้เหนือ
และเป็นอิสระเสรีจากการยึดถือทั้งปวง.

จาก "วาทะคานธี"
กรุณา-เรืองอุไร กุศลาสัย แปล

ชีวิต คือ การต่อสู้

ในกระแสน้ำที่ไหลเชี่ยว ปลาย่อมว่ายทวนน้ำเสมอ
ปลาที่ลอยตามน้ำ ก็มีแต่ปลาตาย
มนุษย์ต้องต่อสู้อุปสรรค เหมือนปลาที่ว่ายทวนน้ำ
ผู้ที่ปล่อยโชคชะตาไปตามเหตุการณ์
ก็เหมือนคนที่ตายแล้ว

ว่าวจะลอยขึ้นสูงได้ เพราะเหตุที่ต้านลม
ถ้าหมดลม ว่าวจะตก
มนุษย์เราจะขึ้นสูงอยู่ได้ ก็เพราะการต่อสู้อุปสรรค
ชีวิตที่ไม่เคยประสบอุปสรรค
จะหาทางก้าวหน้าไม่ได้เลยเป็นอันขาด

ชีวิต คือ การต่อสู้ ศัตรู คือ ยากำลัง
อุปสรรค คือ หนทางแห่งความสำเร็จอันดี
ขอให้เราทั้งหลายพึงใจในการต่อสู้
ยินดีเผชิญหน้าศัตรู และกล้าฟันฝ่าอุปสรรค.

โชคมนุษย์

โลกมนุษย์ นี้ไม่มี ที่แน่นอน
ประเดี๋ยวเย็น ประเดี๋ยวร้อน ช่างแปรผัน
โชคหมุนเวียน เปลี่ยนไป ได้ทุกวัน
สารพัน หาอะไร ไม่ยั่งยืน
ชีวิตเหมือน เรือน้อย ล่องลอยอยู่
ต้องต่อสู้ แรงลม ประสมคลื่น
ต้องทนทาน หวานสู้อม ขมสู้กลืน
ต้องจำฝืน สู้ภัย ไปทุกวัน
เป็นการง่าย ยิ้มได้ ไม่ต้องฝืน
เมื่อชีพชื่น เหมือนบรรเลง เพลงสวรรค์
แต่คนที่ ควรชม นิยมกัน
ต้องใจมั่น ยิ้มได้ เมื่อภัยมา.

เมื่อมีร้อน ก็มีเย็น เป็นเครื่องแก้

เมื่อมีร้อน ก็มีเย็น เป็นเครื่องแก้
มืดแท้แล้ว ก็ย่อมมี เวลาสว่าง
ถึงครึ้มฟ้า มัวฝน ทุกทิศทาง
เมื่อเมฆจาง ก็จะกลับ เห็นแสงจันทร์

ประวัติศาสตร์ ชาติไทย เคยได้ยาก
แต่ลำบาก สักเท่าไร เราไม่หวั่น
ขอกำลังใจ ให้สามัคคี ดีต่อกัน
จะฟาดฟัน อุปสรรค ให้สิ้นไป.

หลวงวิจิตรวาทการ

แสงสว่างของชีวิต

หากมนุษย์ได้รู้จัก
เพียงการต้อนรับความทุกข์
ที่จะมาถึงในชีวิตของตนอย่างอบอุ่น
เขาก็จะได้ค้นพบ
ถึงแสงสว่างอันเจิดจำรัสของชีวิต
ในท่ามกลางความมืดมน.

จาก "ขลุ่ยไม้ไผ่" ของ
พจนา จันทรสันติ

อย่ายอมแพ้

ในชีวิต เคราะห์มี ทั้งดีร้าย
กว่าจะตาย สลับกัน นั้นหลายหน
ดีแล้วร้าย ร้ายแล้วดี มีแล้วจน
และบางคน ทุกข์ยาก อย่างมากมาย
กัดฟันสู้ ด้วยใจ ไม่ท้อแท้
ไม่ยอมแพ้ เคราะห์ชั่ว กลัวง่ายๆ

เอาชนะ ด้วยกำลัง ทั้งใจกาย
เคราะห์ที่ร้าย ก็จะหนี ดีจะมา.

พระยาโกมารกุลมนตรี

สู้ต่อไป

ทุกข์โศกเพราะโชคร้าย
มากล้ำกรายอย่าเสียขวัญ
ทำใจให้รู้ทัน
ทุกข์ที่หนักจักเบาบาง
ชีวิตเรายังอยู่
ต้องต่อสู้ทุกหนทาง
อุปสรรคที่ดักขวาง
จักพ่ายไปไม่รอรา.

อัมพร แสนทวีสุข

ธรรมะข้อแรก

ลูกชายทะเลาะกับแม่ โกรธแม่
หนีออกจากบ้าน มาขออาศัยพักที่วัด
เข้าพบท่านอาจารย์แต่เช้าตรู่

“หลวงพ่อครับ...
ผมหนีความวุ่นวายในเมืองมาศึกษาธรรมะ
ควรศึกษาเรื่องไหนก่อนครับ?”

"ไปกราบเท้าขอโทษคุณแม่
เชื่อฟัง อยู่ในโอวาทของท่าน
นี่คือ ธรรมะข้อแรกที่ควรปฏิบัติ".

จาก "ฝนประปราย" ของวรธัมม์

ไม่มีอะไรทดแทน

ยามที่เจ็บปวด

ยามที่อ้างว้าง เดียวดาย
ไม่มีอะไรทดแทนอ้อมกอดของแม่ได้
และใครบ้างไม่เคยเจ็บปวด
ไม่เคยอ้างว้างเดียวดาย.

จาก "บนเส้นทางชีวิต" เล่ม ๑ ของ ศ.นพ.ประเวศ วะสี

พระที่ถูกมองข้าม

มีชนบทแห่งหนึ่งในประเทศจีน ตั้งอยู่เชิงเขา เป็นภูมิประเทศที่สงบอุดมสมบูรณ์ด้วยพืชพันธุ์ธัญญาหาร มีธารน้ำใสไหลผ่านหมู่บ้าน **ต้นไม้ทุกต้นใบสดเขียวขจี ในทุ่งนาก็สะพรั่งด้วยต้นข้าวที่ชูรวงเป็นสีทอง** ตัดกับท้องฟ้าสีคราม มองไปทางไหนก็ชื่นฉ่ำเจริญตา

ชาวชนบทส่วนใหญ่มีอาชีพทำไร่ทำนา ผู้อยู่เรือนก็ปั่นฝ้ายทอผ้า ต่างมีความสุข มีฐานะมั่งคั่ง เหนือขึ้นไปบน**ยอดเขามีกุฎีพระภิกษุอยู่จำศีลภาวนา เชิงเขามีกระท่อมน้อยหลังหนึ่ง เป็นที่อยู่ของสองแม่ลูก**

แม่นั้น แม้อายุจะย่างเข้าสู่วัยชรา แต่นางยังแข็งแรงพอที่จะรับจ้างทำงานหาเลี้ยงลูกได้ **บุตรของนางเป็นเด็กหนุ่ม ไม่เอาการเอางาน ดื้อด้าน ไม่เชื่อถ้อยฟังคำมารดา ไม่สนใจในความเหนื่อยยากของแม่ที่ตรากตรำทำงานหนัก** เอาแต่เที่ยวเตร่ เล่นสนุก ถึงกระนั้นนางก็รักเขา เอาอกเอาใจมิให้อนาทร

วันหนึ่งเขาแลเห็นเพื่อนกราบพระพุทธรูป ก็นึกในใจว่าการที่เพื่อนของเขามีฐานะดี คงเป็นเพราะหมั่นกราบไหว้พระ เย็นวันนั้นเขาจึงขึ้นไปบนเขาเข้าไปนมัสการขอพระพุทธรูปจากพระภิกษุที่พำนักอยู่บนยอดเขา เพื่อเอาไปไว้บูชาที่เรือน หวังจะได้มั่งคั่งเหมือนคนทั้งหลาย

พระภิกษุได้ฟังก็กล่าวว่า **“ฟังก่อน เหมิง เจ้าจะแก้จนด้วยการกราบไหว้พระอย่างเดียวนั้น ไม่สำเร็จหรอก ป่วยการเปล่า ใน**

เมื่อที่เรือนของเจ้า ก็มีพระอยู่แล้ว จงเคารพบูชาท่านเถิด เจ้าจะจำเริญ"

เหม็งได้ฟังก็ฉงน อุทานว่า **"ที่บ้านกระผม ไม่เคยมีพระเลยสักองค์ กระผมยากจนนักหนา จึงอยากได้ไปไว้บูชากับเขาบ้าง"**

พระภิกษุก็ยืนกรานว่า **"กลับไปเถิด เหม็ง พระเฝ้ารอเจ้าอยู่ที่บ้านแล้ว กลับถึงบ้านคืนนี้ เมื่อเจ้าเคาะประตู ท่านจะออกมาเปิดรับเจ้าอย่างรีบร้อน ผลีผลามเสียจนใส่รองเท้ากลับข้าง เสื้อที่สวมก็กลับด้านนอกอยู่ข้างใน"**

เหม็งได้ฟังดังนั้นก็สนเท่ห์ยิ่งนัก นมัสการลาพระภิกษุรีบกลับ ฝ่าลมหนาวและละอองน้ำค้างมาตลอดทาง กว่าจะถึงบ้านก็เปียกโชกไปทั้งตัว **ทันทีที่เขาเคาะประตูกระท่อม ผู้ที่เปิดประตูรับเขา ก็คือมารดาของเขานั่นเอง**

เหม็ง สังเกตเห็นนางสวมรองเท้ากลับข้าง เสื้อที่ใส่ก็กลับ

พอเห็นลูกชายนางก็เอ่ยขึ้นว่า **"เหม็ง เจ้าหิวไหม...ลูกหายไปไหนมา แม่เป็นห่วง กลัวลูกจะไปเป็นอันตราย แม่ตั้งตาคอยเจ้าตั้งแต่หัวค่ำจนดึก อ้าว...นั่นลูกเปียกปอนไปหมดทั้งตัว ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเสีย แล้วไปผิงไฟที่หน้าเตา แม่จะไปเอาข้าวมาให้กิน"**

กระแสเสียงที่หลั่งออกมานั้นนุ่มนวลนักเปี่ยมด้วยความรักความห่วงใย ความเมตตาปรานีที่บริสุทธิ์ใจ เขาหวนระลึกถึงคำของพระภิกษุบนยอดเขา ก็ประจักษ์แจ่มแจ้งในบัดนั้นเองว่า **"แม่" นี่แหละ คือ "พระ" ของเขา**

"พระ" ที่อยู่ใกล้ตัวมาแต่อ้อนแต่ออก แต่เขาเองละเลยไม่เอาใจใส่

"แม่" เท่านั้น ที่จะให้ความรักความเอ็นดู อย่างบริสุทธิ์

"แม่" เท่านั้น ที่จะเสียสละให้ลูกได้ ทั้งชีวิตและเลือดเนื้อ มุ่งหวังแต่จะให้ลูกมีความสุขความเจริญ

"แม่" เป็นผู้มีแต่ "ให้" ไม่หวังสิ่งตอบแทน ตัวเรานี่สิ มีแต่จะ "รับ" เอาฝ่ายเดียว

นับแต่นั้นมา เขาก็บำเพ็ญตนอยู่ในโอวาท เทิดทูนเคารพบูชามารดาของเขา เหนือสิ่งใด ๆ ในโลก

จาก "ยอดกตัญญู" รวบรวมเรียบเรียง

โดย ร.บุนนาค

วันผู้ให้กำเนิด

งานวันเกิด ยิ่งใหญ่ ใครคนนั้น
ฉลองกัน ในกลุ่ม ผู้ลุ่มหลง
หลงลาภยศ สรรเสริญ เพลินทะนง
วันเกิดส่ง ชีพสั้น เร่งวันตาย
ณ มุมหนึ่ง ซึ่งเหงา น่าเศร้าแท้
หญิงแก่แก่ นั่งหงอย และคอยหาย
โอ้วันนี้ ในวันนั้น อันตราย
แม่คลอดสาย โลหิต แทบปลิดชนม์
วันเกิดลูก เกือบคล้าย วันตายแม่
เจ็บท้องแท้ เท่าไร ก็ไม่บ่น
กว่าอุ้มท้อง กว่าคลอด รอดเป็นคน
เติบโตจน บัดนี้ นี่เพราะใคร
แม่เจ็บเจียน ขาดใจ ในวันนั้น
กลับเป็นวัน ลูกฉลอง กันผ่องใส
ได้ชีวิต แล้วก็เหลิง ระเริงใจ
ลืมผู้ให้ ชีวิต อนิจจา
ไฉนเรา เรียกกัน ว่า “วันเกิด”
“วันผู้ให้ กำเนิด” จะถูกกว่า
คำอวยพร ที่เขียน ควรเปลี่ยนมา
“ให้มารดา คุณเป็นสุข” จึงถูกแท้

เลิกจัดงาน วันเกิด กันเถิดนะ
ควรแต่จะ คุกเข่า กราบเท้าแม่
รำลึกถึง พระคุณ อบอุ่นแด
อย่ามัวแต่ จัดงาน ประจานตัว.

นภาลัย สุวรรณธาดา

โลกรอดเพราะกตัญญู

อันบุคคล กตัญญู รู้คุณโลก
อุปโภค บริโภค มีให้หลาย
ข้าวหรือเกลือ ผักหรือหญ้า ปลาหรือไม้ ฯลฯ
รู้จักใช้ อย่าทำลาย ให้หายไป ;

อนึ่งคน ต่อคน ทุกคนนี้
ล้วนแต่มี คุณต่อกัน นั้นเป็นไฉน
มองให้ดี ดูให้เห็น เช่นนั้นไซร้
โลกรอดได้ เพราะกตัญญู รู้คุณกัน ;

ประเทศชาติ-ศาสนา-มหากษัตริย์
รวมเป็น อัตตภาพไทย ใหญ่มหันต์
รอดมาได้ เพราะรักใคร่ อย่างผูกพันธ์
เพราะ กตัญญูมี ที่ใจเอยฯ

ถ้าหากทุกคนในโลก
ยอมรับรู้ถึงความจริงอันประเสริฐสุด
คือความที่มนุษย์ทุกคน
เป็นหนี้บุญคุณต่อกันและกัน
แม้แก่คนที่เป็นศัตรูของกันและกัน

โลกนี้จะเต็มไปด้วยการแข่งขันกันทำความดี
เพื่อปลดเปลื้องหนี้บุญคุณของตน ๆ
ให้พ้นหนี้อันนี้
ถ้าหัวใจของคนทุกคนในโลกนี้
เต็มไปด้วยความกตัญญูกตเวทีจริง ๆ แล้ว
โลกนี้จะเป็นโลกที่งดงามยิ่งกว่าเทวโลก
น่าอยู่ยิ่งกว่าเทวโลก ปลอดภัยยิ่งกว่าเทวโลก
โดยไม่ต้องสงสัยเลย.

พุทธทาสภิกขุ

จ้างลูกไปฟังธรรม

ท่านอนาถบิณฑิกะ เป็นมหาเศรษฐี มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนามาก ท่านมีบุตรคนหนึ่งชื่อ **กาละ** นายกาละนั้น เป็นผู้ไม่ปรารถนาจะไปสำนักพระศาสดาเลย, ไม่ปรารถนาจะเห็น ในเวลาพระศาสดามาสู่เรือนตน ไม่ปรารถนาจะฟังธรรม, ไม่ปรารถนาจะทำการขวนขวายแก่สงฆ์ แม้จะถูกบิดาห้ามไม่ให้ทำเช่นนั้น ก็ไม่ฟัง

ท่านเศรษฐีจึงวิตกว่า ถ้านายกาละถือทิฏฐิอยู่เช่นนี้ ต่อไปภายหน้า จะต้องได้รับความลำบากแน่ ท่านเป็นพ่อไม่ควรนิ่งดูดาย จึงคิดอุบายทำลายทิฏฐินั้น ด้วยการ**จ้างลูกไปฟังธรรม**

ท่านเศรษฐีให้นายกาละเป็นผู้รักษาอุโบสถ ไปสู่วิหารฟังธรรม ด้วยค่าจ้าง ๑๐๐ กหาปณะ นายกาละรับคำบิดา ๓ ครั้งแล้วเป็นผู้รักษาอุโบสถ

นายกาละไปสู่วิหารแล้ว แต่ไม่ได้ฟังธรรม กลับไปนอนตามความสำราญของตน

รุ่งเช้า นายกาละรีบกลับไปบ้าน ท่านเศรษฐีดีใจให้คนใช้นำอาหารมาต้อนรับ นายกาละไม่ยอมบริโภคอาหารนั้น ขอรับค่าจ้างก่อน เมื่อได้รับค่าจ้าง ๑๐๐ กหาปณะ นั้น ไว้ด้วยมือแล้ว จึงยอมบริโภคอาหาร

วันต่อมา ท่านเศรษฐีให้นายกาละไปสู่วิหารอีก คราวนี้ต้องจดจำ "ธรรมะ" ให้ได้บทหนึ่ง จะให้ค่าจ้าง ๑,๐๐๐ กหาปณะ นายกาละไปสู่วิหารแล้ว ก็ตั้งใจจะเรียน **"บทธรรมะ"** เพียงบทเดียว

แล้วรีบกลับไปรับค่าจ้าง แต่พระศาสดาได้ทรงทำอาการ คือ การกำหนดไม่ได้ แก่เขา

เมื่อนายกาละกำหนด "บทแห่งธรรม" นั้นไม่ได้ ก็ตั้งใจจะกำหนดบทต่อไปคิดอยู่ว่า **"จักเรียนให้ได้"** ดังนี้เรื่อยไป แม้พระศาสดาจะทรงทำอาการ คือการกำหนดไม่ได้แก่เขา เขาก็ตั้งใจว่า **"จักเรียนบทต่อไป"** ดังนี้

ในที่สุด ก็ได้บรรลุ **"โสดาปัตติผล"** เป็นอริยบุคคลในขั้นต้น

วันรุ่งขึ้น นายกาละนิมนต์พระภิกษุสงฆ์ มีพระพุทธเจ้าเป็นประมุข ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน ท่านเศรษฐีดีใจมาก เมื่อพระศาสดาฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว ท่านเศรษฐีจึงนำค่าจ้าง ๑,๐๐๐ กหาปณะ ออกมาให้นายกาละ ต่อหน้าพระพักตร์ของพระศาสดา

นายกาละนั้นละอายอยู่ ไม่กล้ารับค่าจ้าง แม้บิดาบอกให้รับ ก็ไม่ยอมรับ ท่านเศรษฐีจึงเล่าเรื่อง "จ้างลูกไปฟังธรรม" ต่อพระศาสดา แล้วทูลถามถึงอาการของนายกาละในวันนี้ ที่ไม่ยอมรับค่าจ้าง

พระศาสดาทราบความมาแต่ต้นแล้ว ทรงอธิบายว่า "โสดาปัตติผล" ที่นายกาละได้รับนั้น ประเสริฐแม้กว่าสมบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ แม้กว่าสมบัติในเทวโลกและพรหมโลก แล้วจึงตรัสพระคาถาว่า

"โสดาปัตติผล ประเสริฐกว่าความเป็นเอกราชในแผ่นดิน กว่าการไปสู่สวรรค์ และกว่าความเป็นใหญ่ในโลกทั้งปวง"

ความรักของพ่อ

พ่อไม่มี เงินทอง จะกองให้
จงตั้งใจ พากเพียร เรียนหนังสือ
หาวิชา ความรู้ เป็นคู่มือ
เพื่อยึดถือ เอาไว้ ใช้เลี้ยงกาย

พ่อกับแม่ มีแต่ จะแก่เฒ่า
จะเลี้ยงเจ้า เรื่อยไป นั้นอย่าหมาย
ใช้วิชา ช่วยตน ไปจนตาย
เจ้าสบาย แม่กับพ่อ ก็ชื่นใจ

พ่อ – ส่งลูกเรียน เพียรอุตส่าห์
พ่อ – ฟันฝ่าอุปสรรค แสนหนักเหลือ
พ่อ – ตั้งหน้าหาทุน มาจุนเจือ
พ่อ – ทำเพื่อลูกเจริญ เดินก้าวไกล.

สิ่งที่รู้จักยากที่สุด

สิ่งรู้จัก ยากที่สุด กว่าสิ่งใด
ไม่มีสิ่ง ไหนไหน ได้ยากเท่า
สิ่งนั้นคือ ตัวเอง หรือตัวเรา
ที่คนเขลา หลงว่ากู–รู้จักดี

ที่พระดื้อ เณรดื้อ และเด็กดื้อ
ไม่มีรื้อ มีสร่าง อย่างหมุนจี๋
เพราะความรู้ เรื่องตัวกู มันไม่มี
หรือมีอย่าง ไม่มี ที่ถูกตรง

อันตัวกู ของกู ที่รู้สึก
เป็นตัวลวง เหลือลึก ให้คนหลง
ส่วนตัวธรรม เป็นตัวจริง ที่ยิ่งยง
หมดความหลง รู้ตัวธรรม ล้ำเลิศตน ฯ

นายเหนือหัว

นายของตน คนที่หนึ่ง คือ **ท้อง ปาก**
ยามท่านอยาก ท่านเรียกร้อง ต้องรีบหา
มาป้อนท่าน ให้ทัน แก่เวลา
ท่านชื่อว่า **"นายกิน"** เก่งสิ้นดี
นายของตน คนที่สอง คือ **เนื้อหนัง**
ท่านไม่ฟัง เสียงใคร ใฝ่เสียดสี
แต่ในเรื่อง นุ่มเนื้อ เหยื่อโลกีย์
ชื่อท่านมี ว่า **"นายกาม"** ตะกลามจริง
นายของตน คนที่สาม คือ **หู หัว**
เฝ้ายกตัว เรื่อยไป คล้ายผีสิง
ทั้งยกหาง แกว่งไกว ไวกว่าลิง
มีชื่อพริ้ง ว่า **"นายเกียรติ"** ใครเกลียดเอย ฯ

พุทธทาสภิกขุ

พีรพลมีชีวิตอยู่ในสมัย**พระเจ้าอัคบาร์** ซึ่งเป็นจอมจักรพรรดิครอบครองอินเดียเมื่อประมาณ ๔๐๐ ปีมาแล้ว จักรพรรดิองค์นี้พอพระทัยส่งเสริมศิลปวิทยาและชุบเลี้ยงผู้มีปัญญา

พีรพลได้เข้าสู่สำนักพระเจ้าอัคบาร์โดยปัญญาของเขา เขาได้ช่วยเจ้านายของเขาในการแก้ปัญหาที่ "กลืนไม่เข้าคายไม่ออก"

สำเร็จไปหลายเรื่อง จนเป็นที่เลื่องลือกันในยุคที่เขายังมีชีวิตและยังเล่ากันต่อ ๆ มา จนชื่อ **"พีรพล"** เป็นชื่อที่คนอินเดียทั้งเด็กและผู้ใหญ่รู้จักดีเช่นเดียวกับที่เรารู้จักชื่อ **"ศรีธนญชัย"**

พีรพลเจ้าปัญญา : ความจริงกับ ความเท็จ

"เออ...พีรพล เจ้ารู้ไหมว่า **ความจริงกับความเท็จนั้น มันไกลกันสักเท่าใด**" พระเจ้าอัคบาร์รับสั่งถาม

"**ก็ราวสี่นิ้วเท่านั้นแหละพระเจ้าข้า**" พีรพลทูลตอบทันที

"เจ้ารู้ได้ยังไงวะ"

"พระบารมีปกเกล้าฯ" พีรพลกราบทูลอธิบาย "ตามธรรมดา **อะไรที่เราแลเห็นอยู่กับตา เราก็เชื่อได้ว่าสิ่งนั้นมีอยู่จริง ส่วนอะไรที่เราเพียงได้ยินด้วยหูนั้น ยังจะถือเป็นความจริงไม่ได้** ใต้ฝ่าพระบาทก็ทรงพระปัญญารู้ว่า **ตาเป็นเครื่องสำหรับดู หูเป็นเครื่องสำหรับฟัง** ตากับหูนั้นห่างกันก็ราวสี่นิ้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า **ความจริงกับความเท็จนั้นห่างกันราวสี่นิ้ว** พ่ะย่ะค่ะ"

พีรพลเจ้าปัญญา : นิทานไม่รู้จบ

คราวหนึ่ง **พระเจ้าจักรพรรดิเกิดพระโรคบรรทมไม่หลับ** ทรงใช้ยาระงับประสาทหลายขนาน แต่ไม่เป็นผล ในที่สุดรับสั่งถามแพทย์หลวงว่า**ทำอย่างไรจึงจะนอนหลับได้** แพทย์หลวงทูลว่า "ก่อน

เสด็จเข้าที่ ใต้ฝ่าพระบาทควรทำพระทัยให้สดชื่นสบายโดยการ**ฟังนิทานที่ชวนเพลิน**เสียก่อน ทำดังนี้อาจช่วยให้บรรทมหลับได้”

“แล้วเราจะหาใครมา**เล่านิทานให้ฟัง**ได้ทุก ๆ คืนล่ะ” รับสั่งถาม

“ก็คงไม่ยากหรอกพระเจ้าข้า” แพทย์หลวงทูล “ในราชสำนักนี้มีผู้คงแก่เรียนอยู่ตั้งหลายคน จะโปรดรับสั่งให้มาเล่านิทานถวายคืนละคนก็หาได้เพียงพอ พ่ะย่ะค่ะ

พระเจ้าอัคบาร์จึงมีรับสั่งให้อำมาตย์ข้าราชบริพาร**ผลัดเปลี่ยนกันไปเล่านิทานถวาย**ก่อนบรรทมคืนละคน พระองค์ทรงฟังอย่างไม่รู้จักเบื่อ พอเล่าจบ ก็ทรงถามว่า “**แล้วอย่างไรต่อไป**” คนเล่าก็ต้องคิดหาเรื่องมาเล่าจนหมดความคิดไปตาม ๆ กัน

คำที่ว่า “แล้วอย่างไรต่อไป” ก็กลายเป็นคำพูดที่ล้อกันเล่นในราชสำนัก

ค่ำวันหนึ่ง ถึงเวรของ**พีรพล** เขาได้เล่านิทานเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องยาวและสนุก**สนาน พระเจ้าอัคบาร์ตรัสถามเป็นระยะๆไปว่า** “แล้วอย่างไรต่อไป” จนกระทั่งจบเรื่อง ก็ยังทรงถาม “**แล้วอย่างไรต่อไป**” อยู่อีก พีรพลต้องนำเรื่องใหม่มาเล่าถวาย จบแล้วก็ทรงถามอย่างเดิมอีก พีรพลก็เล่าเรื่องใหม่อีก พระองค์ก็ตรัสถามอย่างนั้นอีก

พีรพลง่วงจนแทบตาจะปิด คิดว่า เห็นจะต้องยุติคำถาม “**แล้วอย่างไรต่อไป**” เสียที จึงคิดนิทานขึ้นเองเรื่องหนึ่งดังต่อไปนี้

“ครั้งหนึ่ง ยังมีกระท่อมหลังหนึ่งอยู่ในป่า มีครอบครัวหนึ่งอาศัยอยู่ในกระท่อมหลังนี้”

“เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**” พระเจ้าจักรพรรดิรับสั่งถาม

“ในป่าแห่งนั้นมีนกและ**สัตว์ป่า**มากมาย ผู้เป็นพ่อบ้านได้ก่อไฟไว้กองหนึ่งในเวลากลางคืนเพื่อป้องกันสัตว์ร้ายไม่ให้เข้ามาในบ้านของเขา แต่ว่าเขาไม่อาจป้องกันนกได้ มันพากันบินเข้าไปในยุ้งข้าว และคาบเม็ดข้าวที่เขากองไว้ไป พ่อบ้านคิดอยู่เป็นเวลานานว่าจะ**มีวิธีไล่พวกนกไปได้อย่างไร** วันหนึ่งเขาคิดได้จึงเข้าไปในเมือง และซื้อโอ่งดินใหญ่มาใบหนึ่ง **เอาเม็ดข้าวใส่ในโอ่ง แล้วปิดฝาโอ่งเสียอย่างมั่นคง**”

“เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**”

“ครั้นถึงเวลา พวกนกก็บินเข้ามา แต่มันไม่เห็นเม็ดข้าวสักเม็ด บางตัวก็เกาะบนฝาโอ่งนั้น **และพยายามใช้ปากของมันเปิดฝาโอ่ง** แต่เปิดไม่ได้ พวกนกแค้นใจมาก มันพยายามคิดหาทางที่จะเปิดโอ่งใบนั้น”

“เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**”

“มีนกกระจอกฉลาดตัวหนึ่ง **ทำตัวเป็นเพื่อนกับหนูในกระท่อมนั้น** และขอให้หนูช่วยกัดฝาโอ่ง”

“เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**”

“ครั้นพวกนกรู้ว่า **หนูกัดฝาโอ่งเป็นรู** ต่างก็บินมารอคาบเม็ดข้าวไปไว้ที่รังของมัน”

“เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**”

“มีนกมาเกาะอยู่รวมถึง ๖๐๐ ตัว ครั้นตัวแรกคาบได้เม็ดข้าวแล้ว ก็บินไป”

“แล้วอย่างไรต่อไป”

"ตัวที่ ๒ ก็บินมา แล้วคาบเอาเม็ดข้าว แล้วก็บินไป"

"แล้วอย่างไรต่อไป"

"ตัวที่ ๓ ถัดมา ก็มาคาบเอาเม็ดข้าว แล้วก็บินไปอีก"

"เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**"

"ตัวที่ ๔ ก็บินมา คาบเอาเม็ดข้าว แล้วก็บินไป"

"เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**"

"ตัวที่ ๕ ก็บินมา คาบเอาเม็ดข้าว แล้วก็บินไป"

"เออ...**แล้วอย่างไรต่อไป**"

"แล้ว **ตัวที่** ๖..."

"ช้าก่อน...**พีรพล ยังมีนกเหลืออยู่อีกกี่ตัววะ**"

"ตัวที่ ๖ เพิ่งจะบินไป พ่ะย่ะค่ะ"

"แล้วยังเหลืออยู่อีกกี่ตัว!"

"ขอเดชะ พระบารมีปกเกล้าฯ" พีรพลกราบทูล "**ก็ยังเหลืออีก ๕๙๔ ตัว พ่ะย่ะค่ะ** ต่อไปนี้ก็เป็นนก**ตัวที่ ๗** บินเข้ามาคาบเม็ดข้าว แล้วก็บินไป"

"พอที พอที พีรพล...เมื่อไรมันจะบินกันไปหมดสักที"

"พระบารมีล้นเกล้าฯ" พีรพลกราบทูลพลางหาวหวอด "เมื่อไร...**แล้วอย่างไรต่อไป**...หมด นกก็หมดแหละ พ่ะย่ะค่ะ"

ได้ฟังกราบทูลดังนี้ พระเจ้าอัคบาร์ก็ทรงคิดได้ รับสั่งให้**งดการเล่านิทาน**แต่บัดนั้น.

จาก "ภาษาภิรมย์" เล่ม ๒

อ.เปลื้อง ณ นคร แปล

ช่างหัวมัน

จงยืนกราน สลัดทั่ว **“ช่างหัวมัน”**
ถ้าเรื่องนั้น เป็นเหตุ แห่งทุกข์หนา
อย่าสำออย ตะบอยจัด ไว้อัตรา
ตัวกูกล้า ขึ้นเรื่อยไป อัดใจตาย
เรื่องนั้นนิด เรื่องนี้หน่อย ลอยมาเอง
ไปบวกเบ่ง ให้เห็นว่า จะฉิบหาย
เรื่องเล็กน้อย ตะบอยเห็น เป็นมากมาย
แต่ละราย รีบเขวี้ยงขว้าง ช่างหัวมัน
เมื่อตัวกู ลู่หลุบ ลงเท่าไร
จะเย็นเยือก ลงไป ได้เท่านั้น
รอดตัวได้ เพราะรู้ใช้ **“ช่างหัวมัน”**
จงพากัน หัดใช้ ไว้ทุกคนฯ

อย่าช่างหัวมัน

อย่าบิ่นบ้า มัวแต่อ้าง **“ช่างหัวมัน”**
ถ้าเรื่องนั้น เกี่ยวกับเพื่อน มนุษย์หนา
ต้องเอื้อเฟื้อ ปฏิบัติ เต็มอัตรา
โดยถือว่า เป็นเพื่อนเกิด-แก่-เจ็บ-ตาย
การช่วยเพื่อน เหมือนช่วย ตัวเราเอง
เมื่อจิตเพ่ง เล็งช่วย ทวยสหาย
ย่อมลดความ เห็นแก่ตัว ลงมากมาย
ทุกทุกราย อย่าเขวี้ยงขว้าง ช่างหัวมัน

เห็นแก่ตัว บางเบา ลงเท่าไร
ยิ่งเข้าใกล้ พระนิพพาน เห็นปานนั้น
รอดตัวได้ เพราะไม่มัว **“ช่างหัวมัน”**
จงพากัน ใคร่ครวญ ถ้วนทุกคนฯ

พุทธทาสภิกขุ

ความสุข

เป็นความแปลกอย่างหนึ่งในหมู่มนุษย์
คือในสิ่งอื่น มนุษย์เลือกคุณภาพมาก
เช่น จะซื้อของกินของใช้
นอกจากความสวยงามแล้ว
มนุษย์ยังพยายามเฟ้นหาคุณภาพด้วย
เท่าที่เงินจะอำนวยให้เฟ้นหาได้
คือให้ได้ดีที่สุด ทนทานที่สุด
แต่ในการแสวงหาความสุข
มนุษย์กลับไม่ค่อยพิถีพิถันในคุณภาพ
มุ่งแต่ปริมาณและ ฉาบฉวย
ความสุขที่ประณีตเป็นสิ่งเห็นได้ยาก
คนจึงมองไม่ค่อยเห็น
จึงพากันแสงหาความสุขที่หยาบ มองเห็ญง่าย
แต่เต็มไปด้วยอันตราย
อย่างที่มนุษย์เสี่ยงสุขเสี่ยงทุกข์กันอยู่ทุกวันนี้.

วศิน อินทสระ

๗๔

เรื่องหนักเรื่องเครียด กับ เรื่องเบาสบาย

ความสุขของมนุษย์อย่างหนึ่ง
เกิดจากการเกี่ยวข้องสัมพันธ์ในเชิงพึ่งพาช่วยเหลือกัน
ไม่ใช่มีแต่เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อย่างเดียว
เรื่องเงินทองอาจจะหนักและเครียด
เรื่องน้ำใจเป็นเรื่องเบาสบาย.

จาก "บนเส้นทางชีวิต" เล่ม ๓
ของ ศ.นพ.ประเวศ วะสี

หลักประกันของความสุข

ฐานแห่งความสุขที่แท้จริงนั้น
อยู่ซ้อน ๆ กันเข้าไปถึงชั้นในของชีวิต
เริ่มแต่ความประพฤติที่ดีงาม
เกื้อกูลต่อการอยู่ร่วมกันด้วยดีของมนุษย์
จิตใจที่ผ่องใสบริสุทธิ์ สดชื่นเบิกบาน
นึกคิดในทางที่ดีงาม
มีเมตตาและไมตรีเป็นพื้นอันมั่นคง
ตลอดจนความหยั่งรู้เท่าทัน
ไฝ่ในความจริงของสิ่งทั้งหลาย
ที่ทำให้จิตใจยืนตัวเป็นอิสระได้
ไม่ต้องเกาะยึดขึ้นต่อสิ่งอื่น
เรียกสั้น ๆ ว่า ศีล-สมาธิ-ปัญญา
สามอย่างนี้เป็นทั้งตัวความสุข

และหลักประกันของความสุขที่บริสุทธิ์แท้จริง
ไม่ขุ่นมัวเศร้าหมอง และไม่กลับกลาย.

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต)

ความสุขที่ทุกคนมีได้

คนจนเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ
ถ้าเราสอนกันให้รักคนจน
และให้เห็นว่าการทำงานทุกชนิดเป็นของมีเกียรติ
คนไทยจะมีความสุขและมีงานทำมากกว่านี้.

จาก "บนเส้นทางชีวิต" เล่ม ๓
ของ ศ.นพ.ประเวศ วะสี

ตากับตีน

ตีนกับตา อยู่กันมา แสนผาสุก
จะนั่งลุก ยืนเดิน เพลินหนักหนา
มาวันหนึ่ง ตีนทะลึ่ง เอ่ยปรัชญา
ว่าตีนมี คุณแก่ตา เสียจริง ๆ
ตีนช่วยพา ตาไป ที่ต่าง ๆ
ตาจึงได้ ชมนาง และสรรพสิ่ง
เพราะฉะนั้น ดวงตา จงประวิง
ว่าตีนนี้ เป็นสิ่ง ควรบูชา
ตาได้ฟัง ตีนคุยไม้ ก็หมั่นไส้
จึงร้องบอก ออกไป ด้วยโทสา

ว่าที่ตีน เดินไปได้ ก็เพราะตา
ดูมรรคา เศษแก้วหนาม ไม่ตำตีน
 เพราะฉะนั้น ตาจึง สำคัญกว่า
 ตีนไม่ควร จะมา คิดดูหมิ่น
 สรุปแล้ว ตามีค่า สูงกว่าตีน
 ทั่วธานินทร์ ตีนไปได้ ก็เพราะตา
ตีนได้ฟัง ให้คั่งแค้น แสนจะโกรธ
วิ่งกระโดด โลดไป ใกล้หน้าผา
เพราะอวดดี คุยเบ่ง เก่งกว่าตา
ดวงชีวา จะดับไป ไม่รู้เลย
 ตาเห็นตีน ทำเก่ง เร่งกระโดด
 ก็พิโรธ แกล้งระงับ หลับตาเฉย
 ตีนพาตา ถลาล้ม ทั้งก้มเงย
 ตกแล้วเหวย หน้าผา ทั้งตาตีน

พระเฉลียว อคฺคธมฺโม
พระมานะ ธมฺมรโต
พระประสงค์ ปริปุณฺโณ

บาปใหญ่ - บาปลึก

คิดว่าดี กว่าเขา ซิเราแย่
มันเพียงแต่ ดีกว่าคน ที่บาปใหญ่
ส่วนตัวเอง บาปลึก นึกให้ไกล
มันบาปเบา อยู่เมื่อไร ให้นึกดู

เขาติดซ้าย, เราติดขวา, ถ้ามานึก
มันยังติด เหลือลึก กันทั้งคู่
แม้ติดซ้าย เลวกว่า ไม่น่าดู
แต่ติดขวา มันก็หรู อยู่เมื่อไร
มันเพียงแต่ ดีกว่าคน ที่ยังเลว
ส่วนตัวเอง ก็ยังเหลว ไม่ไปไหน
เฝ้าเกลียดซ้าย รักขวา เป็นบ้าใจ
มันก็ไพล่ พลัดห่าง ทางนิพพานฯ

พุทธทาสภิกขุ

ความวิเศษของ "ตัวกู"

ความลุ่มหลงในความวิเศษของ "ตัวกู"
ร้ายกาจกว่าความลุ่มหลงใด ๆ
เพราะเมื่อมั่นใจในความวิเศษของ "ตัวกู" เสียแล้ว
มันก็มองไม่เห็นความบกพร่องพลั้งพลาดของ "ตัวกู"

ศาสตราจารย์คุณรัญจวน อินทรกำแหง

เหลือคนเดียว

เมื่อคิดว่าตัวเองดี คนอื่นก็เลว
เมื่อคิดว่าตัวเองฉลาด คนอื่นก็โง่
เมื่อคิดว่าตัวเองสำคัญ คนอื่นก็ไร้ความหมาย
เมื่อใคร ๆ ก็ไร้ความหมาย
สุดท้าย...ก็เหลือแต่ตัวเองคนเดียว

จาก *"สารอโศก"*

ลิงล้างหู

พระโพธิสัตว์ สมัยเสวยพระชาติเป็น**พญาวานร** ครอบครองบริวารลิงฝูงใหญ่ อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ เป็นที่เลื่อมใสแก่วานรทั้งปวง.

ครั้นสมัยต่อมา **โพธิสัตว์พญาวานรถูกพรานป่าจับตัวได้** เพราะนายพรานเห็นเป็นลิงเผือกท่าทางเฉลียวฉลาด จึงได้นาไปถวายแก่พระราชา **พระราชาทรงเลี้ยงโพธิสัตว์ไว้ในพระราชอุทยานอันรื่นรมย์.**

ครั้นอยู่ต่อมา **พระราชาเกิดเลื่อมใสในวัตรปฏิบัติของโพธิสัตว์ จึงได้รับสั่งให้พรานป่านำโพธิสัตว์ ไปปล่อยให้ได้รับอิสรภาพอย่างเดิม.**

บรรดาวานรบริวารทั้งหลายทราบข่าวการกลับมาของผู้เป็นที่รักแห่งตนเยี่ยงบิดา ก็ชวนกันมาชุมนุมที่เนินหิน เพื่อเยี่ยมเยียนพระโพธิสัตว์, กระทำสัมโมทนียกถา เจรจาถามทุกข์สุขแล้วจึงถามว่า พระโพธิสัตว์หายหน้าไปอยู่ที่ไหนมา ตลอดเวลาที่พวกเขาไร้ที่พึ่ง

พญาวานรผู้ประเสริฐ จึงเล่าความเป็นมาให้ฟังโดยตลอด, เว้นแต่บางเรื่องที่ตนพิจารณาแล้วว่าไม่ควรเพราะอาศัยความกรุณาในสาวกทั้งหลาย,

บรรดาลิงจึงถามว่า... **"ข้าแต่ท่านผู้พญาวานร, ถ้าอย่างนั้นท่านคงรู้จักกิริยาที่คนในเมืองหลวงเขาประพฤติกันในหมู่ชนที่เรียกตนเองว่ามนุษย์ ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟัง ท่านจง**

เล่าเถิด”

โพธิสัตว์จึงว่า... “**ดูกร ท่านทั้งหลาย อย่าได้ถามเรา ถึงความประพฤติของมนุษย์ทั้งหลายเลย, เราไม่อยากเล่า**” แต่ผลที่สุดโพธิสัตว์ขัดการรบเร้าของบริวารไม่ได้ ก็กล่าวคาถาว่า

“**หิรัญญัง เม สุวัณณัง เม เอสา รัตติง ทิวา กถาฯ** ความว่า:- **มนุษย์ในเมืองหลวงทั้งหลายนั้น เขาพูดกันแต่ว่า เงินของกู ทองของกู ทั้งคืนทั้งวัน ดังนี้**”

โพธิสัตว์กล่าวยังไม่ทันจบเรื่อง วานรทั้งหลายก็เอาเท้าและมือปิดหู แล้วร้องห้ามว่า :- “ท่านอย่าเล่าอีกเลย ท่านผู้เป็นหัวหน้า, ท่านอย่าเล่าอีกเลย ! เราไม่ขอฟังเรื่องของมนุษย์อีกแล้ว”

ว่าแล้วก็กระโจนกันสุดฤทธิ์, วิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ไปยังลำธารที่ใกล้ที่สุด **เพื่อล้างหูของตน ให้หมดจากข่าวลามกธรรมทั้งหลายของมนุษย์ในเมืองหลวง** แล้วชวนกันย้ายฝูงหายสาบสูญเข้าไปในป่าลึก ให้ไกลแสนไกลจากกลิ่นของมนุษย์ มิได้มีใครพบเห็นวานรฝูงนี้อีกเลย.

ท่านทั้งหลาย จงระวังให้ดีๆ อย่าให้ ลิงล้างหู ใส่หน้าเราได้ !!!

จาก “ภาพล้อคน” ในโรงมหรสพทางวิญญาณ
สวนโมกขพลาราม

สุจิต - ทุจิต

ทุจิต คือจิต เกิด "ตัวกู"
เฝ้ายกหู ชูหาง อย่างบ้าหลัง
เขาตักเตือน อย่างไร ไม่ยอมฟัง
เฝ้าคลุ้มคลั่ง เดือดพล่าน เผาผลาญใจ
สุจิต คือจิต ว่าง "ตัวกู"
สะอาดอยู่ ด้วยสภาพ อันผ่องใส
สว่างอยู่ เพราะเห็นตาม ความจริงไป
สงบอยู่ เพราะเย็นได้ ไม่ร้อนรน
เหตุดังนั้น หมั่นระวัง ตั้งสติ
คุมความตริ ทันควัน หมั่นฝึกฝน
มิให้เกิด "ตัวกู" อยู่ในตน
เป็นสุชน เพราะสุจิต วิศิษฐ์เอย ฯ

พุทธทาสภิกขุ

คนดีที่โลกต้องการ

โลกต้องการคนดี
มิใช่เพื่อให้มารับรางวัล
แต่เพื่อมาช่วยทำชีวิตและสังคม
ให้ดีขึ้น.

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต)

รางวัลความดี

ทำดีสำเร็จได้ ดังใจ
ดวงจิตย่อมผ่องใส สุขล้ำ
รางวัลใช่อื่นไกล คือจิต สุขนา
ใครจักอวยลาภซ้ำ ห่อนสู้ใจเกษม

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ

จิตกำหนดรู้

มองย้อนศร กลับไป ด้านในจิต
อย่าเพลินคิด เพ้อพก จะตกหลุม
ใช้สติ ปัญญา มาควบคุม
ดุจแมงมุม กุมข่าย หมายระวัง
ธรรมชาติ แมงมุม ซุ่มตัวเงียบ
ขึงใยเรียบ ละม้าย คล้ายจอหนัง
พอข่ายสั่น มันวิ่งรอก ออกจากรัง
มุ่งตรงยัง จุดหมาย ข่ายสะเทือน
จัดการเรื่อง เสร็จสรรพ กลับที่เดิม
หยุดแต่งเติม หลงใหล หาใครเหมือน
เฝ้าระวัง ตัวแจ ไม่แชเชือน
อะไรเยือน ฉับพลัน รู้ทันใด
เปรียบเหมือนจิต กำหนดรู้ อยู่เสมอ
ย่อมไม่เผลอ ยึดมั่น จนหวั่นไหว
รู้ถอนรัก หักชัง ระวังใจ
รู้ว่าไม่-ใช่ตน หลุดพ้นเอย ฯ

พระปฏิภาณ ภูริปญฺโญ

เท่าไรก็ไม่พอ

ถึงแม้เงินตราจะไหลมาดังห่าฝน
ความอยากของคนก็หาอิ่มไม่
การวิสัยมีความสุขจริง ๆ น้อย
เต็มไปด้วยความทุกข์สารพัด
รู้ชัดดังนี้แล้ว
สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ย่อมยินดีในทางสิ้นกิเลสตัณหา

พุทธวจนะ

รู้จัก "พอ"

ความคิดอย่างหนึ่ง
ที่สมควรฝึกให้เกิดขึ้นเป็นประจำ
คือ ความคิดว่า **"พอ"** คิดให้รู้จัก **"พอ"**
ผู้รู้จักพอจะเป็นผู้ที่มีความสบายใจ
ส่วนผู้ไม่รู้จักพอจะเป็นผู้ร้อนเร่า
แสวงหาไม่รู้จักหยุดยั้ง
คนรวยที่ไม่รู้จักพอ ก็เป็นคนจนอยู่ตลอดเวลา
คนจนที่รู้จักพอ ก็เป็นคนมั่งมีตลอดเวลา

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก

ต้นเหตุที่แท้จริง

ดูไม้ท่อนนี้สิ...สั้นหรือยาว

สมมุติว่า คุณอยากได้ไม้ที่ยาวกว่านี้
ไม้ท่อนนี้มันก็สั้น
แต่ถ้าคุณอยากได้ไม่สั้นกว่านี้
ไม้ท่อนนี้มันก็ยาว

หมายความว่า **"ตัณหา"** ของคุณต่างหาก
ที่ทำให้มีสั้น มียาว
มีดี มีชั่ว มีทุกข์ มีสุข ขึ้นมา

ไม่พอดี

มะม่วงมันอยู่สูงห้าเมตร เราอยากได้
เอาไม้สิบเมตรมาสอยไม่ได้ มันยาวเกินไป
เอาไม้สองเมตรมาสอยมะม่วงห้าเมตร
มันก็ไม่ได้ มันสั้นเกินไป

เราอย่าเข้าใจว่า
คนจบด๊อกเตอร์มาปฏิบัติสบายเหลือเกิน
เพราะเรียนรู้มาพอแล้ว
อย่าเข้าใจอย่างนั้น

ด๊อกเตอร์มันยาวเกินไปก็ได้

พระโพธิญาณเถร (ชา สุภทฺโท)

แมลงเม่าบินเข้ากองไฟ

พอเข้าฤดูฝน ก็เป็นโอกาสของแมลงเม่าละ
เห็นแสงไฟของชอบเป็นไม่ได้
ร้อนแค่ไหนก็ไม่ว่า ต้องบินเข้าหา
ปีกไหม้ ขาหลุด ตกลงมาตัวแล้วตัวเล่า
ไม่มีเข็ด ไม่มีกลัวกัน

พวกเรานี่ก็ไม่เก่งกว่าแมลงเม่าหรอกนะ
เป็นเหมือนกัน กามคุณของชอบไงล่ะ
มันดึงดูดให้วนเวียนเข้าหา
ผู้หญิงดูดผู้ชาย ผู้ชายดูดผู้หญิง
เวียนเกิดเวียนตาย

ไฟไม่ดับ แมลงเม่าไม่มีหยุดละ

ปสนฺโน ภิกฺขุ

สักวันหนึ่งจะรู้สึก

คุณจง...
ตามใจตัวเองเข้าไว้ให้มาก
แล้วไม่นาน...
คุณก็จะเป็นทุกข์
แทบล้มประดาตาย !

อิสระมุนี

อย่าเป็นพลเมืองประเภททำจำนวนให้เต็ม

สิ่งยั่วยุที่ทำให้เราเสียคนมันมีมาก มันยั่วยวนชวนใจ ยั่วทางวิทยุ ยั่วทางโทรทัศน์ ยั่วตามป้ายโฆษณา ตามสามแยกสี่แยกต่าง ๆ **ถ้าเราหลงใหลเพลิดเพลินไปกับสิ่งเหล่านั้น เราจะเสียคนเหมือนคนเข้าป่าหลงดอกไม้ หลงต้นไม้ หลงกินผลไม้ เลยกินผลไม้มีพิษเข้าไป แล้วก็ตายด้วยผลไม้มีพิษนั้น**

เราต้องคอยเตือนจิตสะกิดใจไว้ ให้คิดแต่เรื่องถูกต้อง ให้พูดแต่เรื่องถูกต้อง ทำแต่เรื่องถูกต้อง คบคนที่ดีงาม ไปสู่สถานที่ดีงาม อย่าไปสู่ที่ชั่วที่ร้าย ที่ต่าง ๆ ที่ชวนให้เหลวไหลเสียผู้เสียคน เราจะหมดค่าหมดราคา ชีวิตจะไม่มีความหมาย เป็นพลเมืองไทยประเภททำจำนวนให้เต็ม

พลเมืองมี ๓ ประเภท คือ คนหนึ่งเกิดมาทำประเทศชาติให้งดงาม อีกคนหนึ่งเกิดมาทำประเทศชาติให้ต่ำทราม อีกคนหนึ่งเกิดมา เพื่อให้จำนวนมันเต็ม ๕๐-๖๐ ล้าน ให้เป็นจำนวนเต็มกับเขา แต่ว่าไม่ได้ทำอะไรที่เป็นคุณงามความดี

เราไม่ควรอยู่อย่างคนที่ทำประเทศชาติให้ตกต่ำ ไม่ควรอยู่อย่างคนที่ให้มันครบจำนวนที่เขานับกันในสำมะโนครัว แต่อยู่เพื่อสร้างตัวเองให้เจริญก้าวหน้า ให้เป็นประโยชน์แก่แผ่นดินที่เราได้อยู่ได้อาศัย

จากปาฐกถาธรรม "ทางเดินชีวิตที่ถูกต้อง"
ของปัญญานันทภิกขุ

อ้ายชาติคน

เมื่อมนุษย์ทั้งหลายเบื่อที่จะเข้าวัด แม่หมาตัวหนึ่งก็ชวนลูกหมาไปฟังเทศน์ ทางที่จะไปวัดนั้น ต้องผ่านป่าช้าที่ทิ้งศพมนุษย์ **ด้วยความเคารพในธรรม** แม่หมาจึงเร่งลูก เพราะกลัวจะไปสาย ส่วนลูกหมานั้นหิวเป็นกำลัง **จึงอ้อนวอนขอกินศพก่อน**...

แม่หมา : เจ้าจะกินตรงไหน ไวบอกแม่.

ลูกหมา : รสเลิศแท้ **ตาผี** ไม่มีสอง.

แม่หมา : อย่าเลยลูก, **ตามัน แส่แต่มอง**
ทั้งโขนหนัง นั่งจ้อง กระจกเงา,
จะหาแล แต่สิ่ง ที่สวยงาม ;
อย่านะ! เจ้าจะทราม ขืนกินเข้า

ลูกหมา : ถ้าอย่างนั้น ฉันกินหูมัน ได้ไหมเล่า?

แม่หมา : หูมันเฝ้า แต่จะฟัง เสียงสอพลอ.

ลูกหมา : (รำพึง) แม่จ๋า, หูมันคงไม่ฟัง พระสั่งสอน.
ลูกขอวอน กิน**จมูก** ได้ไหมหนอ?

แม่หมา : อย่าเลย, ถ้าเจ้าหยิ่งในเหล่ากอ
มันชอบพอ แต่จะดม กลิ่นดีๆ

ลูกหมา : ถ้าอย่างนั้น ลูกจะกิน **ลิ้น**มันนะ.

แม่หมา : ตายละ! **สับปลับ ปล้อนปลิ้น ลิ้นคนนี่,**
ปากว่าชอบ นิพพาน อย่างโน้นนี่
แท้จริงซิ สังสารวัฏฏ์ เต็มอัตรา

ลูกหมา : ถ้าอย่างนั้น, ฉันกิน**มือ** ได้หรือแม่?

แม่หมา : **อัปรีย์แท้ เทียวลูก, มือคนหนา.**

หน้าไหว้ หลังหลอก ต่อครูบา

ทั้งเข่นฆ่า เฆี่ยนตี พ่อแม่ตัว.

ลูกหมา : อย่างนั้นลูก จะขอกัดกิน **ตีนของมัน.**

แม่หมา : ลูกเอ๋ย นั่นมันร้าย อยู่ใช่ชั่ว;

ไม่ย่างเท้า เข้าฟังธรรม ประจำตัว

เดินไปทั่ว แต่ทาง แห่งอบาย

ลูกหมา : แม่จ๋า ลูกขอกิน **หัวใจผี** (นะแม่นะ)

แม่หมา : (ขู่คำราม ขนตั้งชัน) หยุดนะ, อย่านะ, นั่นกาลีน่าใจหาย.

ตัวกู-ของกู อยู่นั่น นะลูกชาย;

ใจคนร้าย โสมม เสียสิ้นดี.

นั้นแหละ ลูกหมาที่น่าสงสารจึงได้รู้จักสัตว์ที่ตนเองเรียกว่า **"มนุษย์"** ซึ่งแปลว่า **มีใจสูง** ดีขึ้น จึงจ้องมองดูศพ ด้วยดวงตาอันเหยียดหยาม ถ่มเขฬะรด "ถุย!" แล้วว่า...

"อ้ายชาติชั่ว เรียกตัว ว่ามนุษย์ ผลที่สุด ไม่มีดี อะไรนี่

อนิจจา หมาไม่กิน ขำสิ้นดี เสียแรงที่ แสนฉลาด อ้ายชาติคน"

จาก "ภาพล้อคน" ในโรงมหรสพทางวิญญาณ

สวนโมกขพลาราม

เป็นมนุษย์ หรือเป็นคน ?

เป็นมนุษย์ เป็นได้ เพราะใจสูง
เหมือนหนึ่งยูง มีดี ที่แววขน
ถ้าใจต่ำ เป็นได้ แต่เพียงคน
ย่อมเสียที ที่ตน ได้เกิดมา
ใจสะอาด ใจสว่าง ใจสงบ
ถ้ามีครบ ควรเรียก มนุสสา
เพราะทำถูก พูดถูก ทุกเวลา
เปรมปรีดา คืนวัน สุขสันต์จริง
ใจสกปรก มืดมัว และร้อนเร่า
ใครมีเข้า ควรเรียก ว่าผีสิง
เพราะพูดผิด ทำผิด จิตประวิง
แต่ในสิ่ง นำตัว กลั้วอบาย
คิดดูเถิด ถ้าใคร ไม่อยากตก
จงรีบยก ใจตน รีบขวนขวาย
ให้ใจสูง เสียได้ ก่อนตัวตาย
ก็สมหมาย ที่เกิดมา อย่าเชือนเอยฯ

พุทธทาสภิกขุ

รกหญ้า ดีกว่า รกคน ?

ต้นไม้ให้ ความร่มรื่น แก่ชีวิต
นกตัวนิด ให้เสียงเพลง แก่โลกหล้า
ดอกไม้น้อย ยังให้ความ ชื่นบานตา
แม้ต้นหญ้า ก็ยังให้ อ๊อกซิเจน

แล้วตัวเรา เกิดมา ในโลกนี้
ทำสิ่งดี อะไร ให้โลกเห็น
กิน–กาม–เกียรติ เท่านั้นหรือ ที่ทำเป็น
ไม่ดีเด่น กว่าบรรดา ต้นหญ้าเลยฯ

พระประสงค์ ปริปุณฺโณ

รายนามผู้บริจาคทำบุญพระบังสุกุล ปิดหีบศพพระครูวิบูลฐาปนกิจ

๑.	อาจารย์นาฏยา บรรจงอักษร	๑,๒๐๐ บาท
๒.	พระสมุห์ดนัย จนฺทปญฺโญ (วัดหนามแดง)	๑,๒๐๐ บาท
๓.	คุณวินัย สังข์ทอง	๑,๒๐๐ บาท
๔.	พระครูสมุห์จำรูญ ฉนฺทธมฺโม (วัดหนามแดง)	๑,๒๐๐ บาท
๕.	คุณทวาย พันธุ์พุ่ม	๑,๒๐๐ บาท
๖.	เรือโทเล็ก เหลืองตระกูล	๑,๒๐๐ บาท
๗.	คุณประเสริฐ - คุณจำรูญ เนื้อนิ่ม	๑,๒๐๐ บาท
๘.	ผู้ใหญ่เจียน แก้วมณี	๑,๒๐๐ บาท
๙.	ผู้ใหญ่เจียน แก้วมณี	๑,๒๐๐ บาท
๑๐.	ผู้ใหญ่ชอบ ทองแกมแก้ว	๑,๒๐๐ บาท

รายชื่อเจ้าภาพทำบุญ ๗ วัน

๑.	คุณโสม-คุณล้วน เนื้อนิ่ม	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๒.	พระภิกษุจุล วัดหนามแดง	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๓.	คุณบุญช่วย - คุณจำรัส ผินแห	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๔.	คุณชอบ - คุณลำจวน เนียมสุวรรณ	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๕.	คุณนคร - คุณจำเนียร จงไพจิตร	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๖.	คุณเชิดศักดิ์ สุริยะญานนท์	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๗.	คุณสุธี เสือพิทักษ์	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๘.	คุณชิด เนียมสุวรรณ-คุณชาญู นาคศิริ	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
๙.	คุณชั้ว ทองหัวไผ่	๑ รูป	๒,๕๐๐ บาท
		รวม	๒๒,๕๐๐ บาท

พระสวดพุทธมนต์ ๗ วัน

๑. พระครูอดุลศาสนการ
(เจ้าคณะอำเภอบางพลี เจ้าอาวาสวัดบางโฉลงใน)
๒. พระครูวุฒิธรรมสุนทร
(เจ้าคณะตำบลบางพลี เจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่ใน)
๓. พระครูสาทรวิหารกิจ (เจ้าอาวาสวัดหนามแดง)
๔. พระครูพิศาลสมุทรวัฒน์ (เจ้าอาวาสวัดบางโฉลงนอก)
๕. พระครูวิมลกิจจานุกิจ (เจ้าคณะตำบลราชาเทวะ)
เจ้าอาวาสวัดกิ่งแก้ว
๖. พระครูสมุห์เล็ก กิตฺติภทฺโท (เจ้าอาวาสวัดสลุด)
๗. พระครูไพศาลพัฒน์โสภณ (เจ้าอาวาสวัดหัวคู้)
๘. พระครูพิทักษ์ธรรมคุณ (เจ้าคณะตำบลบางเสาธง)
เจ้าอาวาสวัดบางเสาธงกลาง
๙. พระครูนิมิตรสมุทรคุณ (เจ้าอาวาสวัดมงคลนิมิตร)
๑๐. พระสมุห์บุญธรรม สมฺปุณฺโณ (ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง)

รายนามผู้บริจาคทำบุญ ๕๐ วัน

๑.	พระสมบูรณ์ อิสฺสโร	๑,๑๐๐ บาท
๒.	พระณัฐพล เขมปญฺโญ	๗๗๐ บาท
๓.	คุณสง่า-คุณประยงค์ เดชมิตร และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๔.	คุณจิราภรณ์ โกวิชัย และครอบครัว	๕๐๐ บาท
๕.	พระปลัดหนู กิตฺติญาโณ	๕๐๐ บาท
๖.	คุณช่วย หวนิช	๒๐๐ บาท
๗.	คุณเต็มดวง จงประเสริฐศักดิ์	๒๐๐ บาท
๘.	คุณจรูญ สงข์แก้ว	๑๐๐ บาท
๙.	คุณสำเภา	๑๐๐ บาท
๑๐.	คุณธีรมน ปฏิญญาพิสิฐ	๑๐๐ บาท
๑๑.	พระถนอม ฉนฺทธมฺโม	๑๐๐ บาท
๑๒.	พระคมสัน ปญฺญาเถโร	๑๐๐ บาท
๑๓.	พระภิรมย์ ปญฺญาธโร	๑๐๐ บาท
๑๔.	พระไพรัช จนฺทสาโร	๑๐๐ บาท
๑๕.	พระสมจิตร อคฺคธมฺโม	๑๐๐ บาท
๑๖.	พระศักดา สุธีโร	๑๐๐ บาท
๑๗.	พระทองคำ วิสุทฺโธ	๑๐๐ บาท
๑๘.	พระมนัส ปณฺฑิโต	๑๐๐ บาท
๑๙.	พระวิชัย อภิปุญฺโญ	๑๐๐ บาท
๒๐.	คุณสุรัตน์ สมบูญขจร	๙๐ บาท
๒๑.	คุณหม๊วย บ้านเลขที่ ๖๖	๔๐ บาท

รายนามผู้บริจาคเป็นเจ้าภาพ
ในงานทำบุญ ๑๐๐ วัน
วันอังคารที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๓๘

๑. คุณมานัส สุดรัตน์ ๓,๕๐๐ บาท
๒. คุณศรีนวล หะวานิช ๓,๕๐๐ บาท
๓. กำนันสำเนียง-คุณพิมใจ สุขศรี ๓,๕๐๐ บาท
๔. คุณประมวณ-คุณสมหมาย ข้ำการะเกตุ
คุณเพ็ชร-คุณลัดดา กาญจนประภา ๓,๕๐๐ บาท
๕. คุณเจียรนัย อำไพศรี ๓,๕๐๐ บาท
๖. คุณแม่ช้วน วิจิตรกูล พร้อมบุตรธิดา ๓,๕๐๐ บาท
๗. คุณบุญชัญ หวังอาริยะ และครอบครัว ๓,๕๐๐ บาท
๘. คุณขจร-คุณสมถวิล สีเหลือง ๓,๕๐๐ บาท
๙. พระสมุห์ดนัย จนฺทปญฺโญ วัดหนามแดง ๓,๕๐๐ บาท
๑๐. คุณสำราญ-คุณอ๋อย เดชมิตร ๓,๕๐๐ บาท

รายนามผู้บริจาคทำบุญ ๑๐๐ วัน

๑.	คุณแต๋ว ฟักศรีเมือง	๒,๒๐๐ บาท
๒.	คุณผลจิตต อาจหาญ, ผู้ใหญ่สะอาด, คุณอุไร คงกระพันธ์ คุณพยุง ใยศิริ	๒,๐๐๐ บาท
๓.	ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๑,๐๐๐ บาท
๔.	คุณชอบ-คุณลำจวน เนียมสุวรรณ	๑,๐๐๐ บาท
๕.	คุณหนุ่ม-คุณประเสริฐ เจริญศรี	๑,๐๐๐ บาท
๖.	คุณสงวน-คุณสมคิด เดชมิตร คุณบุญลือ-คุณสมร เดชมิตร	๑,๐๐๐ บาท
๗.	คุณเชื่อม แย้มแสง	๑,๐๐๐ บาท
๘.	คุณสังเวียน จันทร์เรือง	๕๐๐ บาท
๙.	คุณสง่า เดชมิตร	๕๐๐ บาท
๑๐.	ผู้ใหญ่บุญธรรม-คุณจินดา พูลเกตุ (หมู่ ๗ ต.บางแก้ว)	๕๐๐ บาท
๑๑.	คุณสุพัฒน์ (ต๋อย) สว่างอารมณ์ ผู้ใหญ่หมู่ ๑๕ ต.บางแก้ว	๕๐๐ บาท
๑๒.	ผู้ไม่ประสงค์ออกนาม	๓๖๐ บาท
๑๓.	คุณแนบ-คุณจรูญ ภู่เทพ	๓๐๐ บาท
๑๔.	คุณวิสิทธ์ สงวนพงษ์	๓๐๐ บาท
๑๕.	คุณผาด เจริญสุข	๓๐๐ บาท
๑๖.	ผู้ใหญ่หมู่ ๖ บางแก้ว	๒๐๐ บาท
๑๗.	ผู้ใหญ่ชลอ ปากหวาน	๒๐๐ บาท
๑๘.	ผู้ใหญ่มาลัย ทองเจริญ	๒๐๐ บาท
๑๙.	ผู้ใหญ่สนั่น, คุณสมศักดิ์	๒๐๐ บาท
๒๐.	คุณสุมิตร-คุณบุญแต่ง เชื้อจันทร์	๑๐๐ บาท
๒๑.	อาจารย์สำราญ-คุณลำดวน ศรีวิชัย	๑๐๐ บาท
๒๒.	คุณแป๊ะ	๑๐๐ บาท
๒๓.	คุณผ่อง เจริญสุข	๑๐๐ บาท

รายนามพระสวดพุทธมนต์ ๑๐๐ วัน

๑. พระวิสุทธาธิบดี รองสมเด็จพระราชาคณะ เจ้าคณะภาค ๔
(กรรมการมหาเถรสมาคม วัดสุทัศน์ฯ)
๒. พระพรหมโมลี รองสมเด็จพระราชาคณะ
(เจ้าคณะภาค ๑ วัดยานนาวา)
๓. พระเทพประสิทธิคุณ เจ้าอาวาสวัดระฆัง
๔. พระเทพวิสุทธาภรณ์
(เจ้าคณะจังหวัดสมุทรปราการ วัดกลางวรวิหาร)
๕. พระราชวิสาทร (เจ้าอาวาสวัดทรงธรรม)
๖. พระชินวงศ์พิพัฒน์ (เจ้าอาวาสชิโนรส)
๗. พระครูอดุลศาสนการ
(เจ้าคณะอำเภอบางพลี วัดบางโฉลงใน)
๘. พระครูมีนบุรีคณารักษ์
(ผู้ตรวจการเขตมีนบุรี เจ้าอาวาสวัดบางชัน)
๙. พระครูวุฒิธรรมสุนทร (เจ้าคณะตำบลบางพลี)
๑๐. พระครูวิมลกิตติสาร
(ผู้ช่วยเจ้าอาวาสพระอารามหลวง เจ้าอาวาสวัดคลองเตยใน)

รายนามพวงหรีดที่มางานศพ
พระครูวิบูลฐาปนกิจ

๑. พระครูพิศาลสมุทรวัฒน์ เจ้าอาวาสวัดบางโฉลงนอก
๒. พระครูวินัยธรวิเชียร ภูริปัญโญ
เจ้าอาวาสวัดหนองข่า พนัสนิคม ชลบุรี
๓. พระครูวิมลกิจจานุกิจ เจ้าคณะตำบลราชาเทวะ
๔. พระครูโสภณกิจจานุกูล รองเจ้าอาวาสวัดบางโฉลงใน
๕. พระครูอดุลศาสนการ เจ้าคณะอำเภอบางพลี
๖. คณะสงฆ์อำเภอบางพลี
๗. คณะสงฆ์วัดด่านสำโรง
๘. คณะสงฆ์วัดบางพลีใหญ่กลาง
๙. คณะสงฆ์วัดคลองปลัดเปรียง
๑๐. คณะสงฆ์วัดทุ่งเศรษฐี
๑๑. เจ้าอาวาสวัดมหาบุศย์
๑๒. พระพงษ์ มงฺคโล คณะกรรมการนิสิต ม.จ.ร.
๑๓. คณะสงฆ์วัดหนามแดง
๑๔. ไวยาวัจกร วัดบางโฉลงใน
๑๕. โรงเรียนบางแก้วประชาสรรค์
๑๖. คณะครู และนักเรียนโรงเรียนวัดหนามแดง
๑๗. คณะครู และอาจารย์โรงเรียนคลองปลัดเปรียง
๑๘. สมัคร์ กล่อมบรรจง สารวัตรกำนัน ตำบลบางโฉลงใน
๑๙. ผู้ใหญ่บุญยืน-คุณสุรินทร์ นาคดี และบุตรธิดา
๒๐. กำนันตำบลบางแก้ว
๒๑. บริษัทดวงฤดี

๒๒. ปี่พาทย์ มอญ คณะแม่ถนอม (เพชรบุรี)
๒๓. ร้านดอกไม้ ขวัญใจ
๒๔. บริษัท วสุชาญ จำกัด
๒๕. โรงเรียนราชวินิตบางแก้ว
๒๖. ร้านดอกไม้เล็ก ปากคลองตลาด
๒๗. คณะช่างจังหวัดอยุธยา
๒๘. ร้านดอกไม้ จ.มณีรักษ์
๒๙. ร.ต.ต. แสวง ตวงหรหม พร้อมครอบครัว
๓๐. คุณขจร-คุณสมถวิล สีเหลือง
๓๑. เข็มทอง แพปลาน้ำจืด
๓๒. คุณผาด-คุณทองสุข เจริญสุข
๓๓. คุณวราภรณ์ วารเสถียร
๓๔. คุณเพียน-คุณบุญส่ง เจริญสุข และหลาน ๆ
๓๕. คุณจำปี-คุณชะโอด-คุณเพิ่ม พ่วงบริสุทธิ์ และหลาน ๆ
๓๖. คุณชม-คุณสัมฤทธิ์ เส็งสันต์ และบุตรธิดา
๓๗. คุณช้วน-คุณแวว คดสำโรง และบุตรธิดา
๓๘. คุณมนู-คุณจันทร์ วารเสถียร
๓๙. ครอบครัวสุรัตน์
๔๐. คุณสงัด-คุณบุญเรือน มากลั่น
๔๑. คุณแม่หนู มูลม่อม และบุตรธิดา
๔๒. คุณแม่สาย เดชมิตร และครอบครัว
๔๓. คุณนคร-คุณจำเนียร จงไพจิตร และครอบครัว
๔๔. คุณหวิง คงกระพันธุ์
๔๕. คุณเยี่ยม เจริญสุข และหลาน
๔๖. คุณปรีชา-คุณขนิฐถา วิจิตรรัตน์
๔๗. คุณประมวล-คุณสมหมาย ขำการเกตุ

รายนามผู้เป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมศพ พระครูวิบูลฐาปนกิจ

๒๐ ธ.ค.๓๗	คุณขจร-คุณสมถวิล สีเหลือง คุณนกแก้ว-คุณลัดดาวัลย์ เชาว์สังเกตุ	๕๑,๕๙๐ บาท
๒๑ ธ.ค.๓๗	คุณครูสำเนา เปรมปรีดา อาจารย์นาฏยา บรรจงอักษร และครอบครัว พร้อมคณะครูโรงเรียนวัดหนามแดง	๒๒,๗๘๐ บาท
๒๒ ธ.ค.๓๗	คุณแม่สาย เดชมิตร พร้อมบุตรธิดา และคณะอาจารย์ ร.ร.ราชวินิตบางแก้ว	๑๙,๓๔๐ บาท
๒๓ ธ.ค.๓๗	คณะสงฆ์อำเภอบางพลี	๓๕,๘๐๐ บาท
๒๔ ธ.ค.๓๗	ผู้ใหญ่เจียน แก้วมณี กำนันเพ่ม จ้านงค์อาษา เรือโทเล็ก เหลืองตระกูล	๓๕,๑๖๐ บาท
๒๕ ธ.ค.๓๗	ผู้ใหญ่วันชัย เกตุวิบูลย์ พร้อมคณะหมู่ ๑๒ และ คณะครู โรงเรียนคลองปลัดเปรียง	๔๙,๘๕๐ บาท
๒๖ ธ.ค.๓๗	ครอบครัวสังข์ทอง และครอบครัวนาคทอง และครอบครัวสุรัตน์	๑๙,๓๒๐ บาท
๒๗ ธ.ค.๓๗	คุณเชื่อม-คุณปิ่น แย้มแสง	๑๐,๗๐๐ บาท
๒๘ ธ.ค.๓๗	คุณถนอม-คุณทวาย พันธุ์พุ่ม คุณนคร-คุณจำเนียร จงไพจิตร	๑๑,๙๐๐ บาท
๒๙ ธ.ค.๓๗	คณะสงฆ์ วัดหนามแดง	๑๓,๙๔๐ บาท
๓๐ ธ.ค.๓๗	ผู้ใหญ่บุญยืน คุณสุรินทร์ นาคดี	๑๑,๑๐๐ บาท
๓๑ ธ.ค.๓๗	พระอาจารย์สอาด ปัญญาธโร พร้อมญาติโยม	๑๙,๐๒๐ บาท
๑ ม.ค.๓๘	พระอาจารย์ปิยะมิตร อธิปุญโญ และญาติโยม	๑๘,๙๖๐ บาท

๒ ม.ค.๓๘	พระครูใบฎีกาพิทักษ์ คนฺธสาโร (รักษาการแทน) พร้อมคณะสงฆ์วัดคลองปลัดเปรียง	๓๑,๘๒๐ บาท
๓ ม.ค.๓๘	กำนันสำเริง คุณระเบียบ เย็นใจ คุณชม คุณสัมฤทธิ์ เส็งสันต์ อาจารย์สอาด (หลิม) คุณพริ้มเพรา อิ่มไพบูลย์ คุณประเสริฐ คุณเล็กมะเดื่อสวน	๑๐,๖๐๐ บาท
๔ ม.ค.๓๘	พระมานัส ปณฺฑิโต พร้อมญาติโยม ศรีเมือง	๑๗,๕๐๐ บาท
๕ ม.ค.๓๘	กำนันสำเนียง คุณพิมพ์ใจ สุขศรี คณะช่างปิดทอง	๑๓,๒๒๐ บาท
๖ ม.ค.๓๘	คุณปรีชา วิจิตรรัตน์ และครอบครัว	๑๓,๕๕๐ บาท
๗ ม.ค.๓๘	คุณสมพงษ์ คุณมาลี เกิดภู่	๒๑,๐๑๐ บาท
๘ ม.ค.๓๘	คุณกระจ่าง แจ้งประไพ พร้อมบุตรธิดา และครอบครัว	๑๐,๒๐๐ บาท
๙ ม.ค.๓๘	พระปลัดหนู กิตติญาโณ พร้อมญาติโยม	๓๑,๕๐๐ บาท
๑๐ ม.ค.๓๘	ผู้ใหญ่สมพงษ์ คุณมาลี มากลั่น	๑๑,๒๐๐ บาท
๑๑ ม.ค.๓๘	คณะชาวคลองหนองบัว	๒๔,๘๗๐ บาท
๑๒ ม.ค.๓๘	คณะกรรมการ และคณะหมู่ ๑๒	๑๒,๑๐๐ บาท
๑๓ ม.ค.๓๘	ครอบครัวเกิดเพิ่มและครอบครัวชมภูสวัสดิ์ และญาติ ๆ	๑๗,๔๕๑ บาท

รายนามคณะสงฆ์อำเภอบางพลี ที่ร่วมเป็นเจ้าภาพสวดพระอภิธรรมศพ

พระครูวิบูลฐาปนกิจ

อดีตเจ้าอาวาสวัดคลองปลัดเปรียง ตำบลบางแก้ว อำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๓๗

---

๑. พระครูอดุลศาสนการ เจ้าคณะอำเภอบางพลี
(เจ้าอาวาสวัดบางโฉลงใน) ๒,๐๐๐ บาท

๒. พระครูโสภณกิจจานุกูล รองเจ้าอาวาสวัดบางโฉลงใน ๑,๕๐๐ บาท

๓. พระครูสำราญ จนฺทสาโร
เลขานุการเจ้าคณะอำเภอบางพลี (วัดบางโฉลงใน) ๑,๕๐๐ บาท

๔. พระครูวุฒิธรรมสุนทร เจ้าคณะตำบลบางพลี
(เจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่ใน) ๑,๕๐๐ บาท

๕. พระครูโสภณธรรมานุกูล รองเจ้าคณะตำบลบางพลี
(รองเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่ใน) ๕๐๐ บาท

๖. พระครูปลัดเสริม ฐิตเปโม
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่ใน ๕๐๐ บาท

๗. พระอาจารย์จรัล สิริธมฺโม
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่ใน ๑,๐๐๐ บาท

๘. พระอาจารย์สุทัศน์ ฉนฺทธมฺโม
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่ใน ๕๐๐ บาท

๙. พระกิตติ กิตฺติวํโส วัดบางพลีใหญ่ใน ๑,๐๐๐ บาท

๑๐. พระครูปลัดไพศาล เกสโร
เจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่กลาง ๑,๐๐๐ บาท

๑๑. พระครูสมุห์พา ปภากโร
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่กลาง ๕๐๐ บาท
๑๒. พระครูปลัดจรูญ ฐานธมฺโม
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่กลาง ๑,๕๐๐ บาท
๑๓. พระครูสาทรวิหารกิจ เจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๑,๐๐๐ บาท
๑๔. พระสละ ฐานวโร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๕๐๐ บาท
๑๕. พระครูใบฎีกาเฉลิม ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๕๐๐ บาท
๑๖. พระสมุห์บุญธรรม สมฺปุญฺโญ
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๕๐๐ บาท
๑๗. พระปลัดสมพร สมโณ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๕๐๐ บาท
๑๘. พระใบฎีกาบุญเลิศ ปญฺญาธโร
ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๕๐๐ บาท
๑๙. พระครูพิศาล สมุทรวัฒน์ เจ้าอาวาสวัดบางโฉลงนอก ๑,๐๐๐ บาท
๒๐. พระอาจารย์วิเชียร ธมฺมวโร
รองเจ้าอาวาสวัดบางโฉลงนอก ๖๐๐ บาท
๒๑. พระปลัดประเสริฐ ทีปงฺกโร เจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ ๑,๐๐๐ บาท
๒๒. พระอาจารย์วิจารณ์ สุภาทโร
รองเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ ๕๐๐ บาท
๒๓. พระครูนิวิฐสันติคุณ เจ้าอาวาสวัดคลองชวดลาดข้าว ๕๐๐ บาท
๒๔. พระทองปลิว ฐานธมฺโม ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดราษฎร์บูรณะ ๕๐๐ บาท
๒๕. พระครูวินัยธรวิเชียร ภูริปญฺโญ
เจ้าอาวาสวัดหนองข่า พนัสนิคม ชลบุรี ๑,๐๐๐ บาท
๒๖. พระครูสังฆ์รักษ์สมนึก ชยเสโน
เจ้าอาวาสวัดหนองเม็ก พนัสนิคม ชลบุรี ๑,๐๐๐ บาท
๒๗. พระครูวิมลกิจจานุกิจ
เจ้าคณะตำบลราชาเทวะ (เจ้าอาวาสวัดกิ่งแก้ว) ๑,๐๐๐ บาท
๒๘. พระครูใบฎีกาสุข สุทธิสาโร รองเจ้าอาวาสวัดกิ่งแก้ว ๕๐๐ บาท

๒๙.	พระสมุห์ผิน สุทฺธิโก ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดกิ่งแก้ว	๕๐๐ บาท
๓๐.	พระยงยุทธ ตโมนุโท ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดกิ่งแก้ว	๑,๖๐๐ บาท
๓๑.	พระครูสมุห์เล็ก กิตฺติภทฺโท เจ้าอาวาสวัดสลุด	๑,๐๐๐ บาท
๓๒.	พระผิน มหาปญฺโญ รองเจ้าอาวาสวัดสลุด	๕๐๐ บาท
๓๓.	พระครูอาทรสมุทรกิจ เจ้าอาวาสวัดหนองปรือ	๑,๐๐๐ บาท
๓๔.	พระครูไพศาลพัฒนโสภณ เจ้าอาวาสวัดหัวคู้	๕๐๐ บาท
๓๕.	พระอธิการชะโอด ฐิตสาโร เจ้าอาวาสวัดปากคลองมอญ	๑,๐๐๐ บาท
๓๖.	พระครูพิทักษ์ธรรมคุณ เจ้าคณะตำบลบางเสาธง (เจ้าอาวาสวัดบางเสาธง)	๑,๐๐๐ บาท
๓๗.	พระครูอนุกูลสาธุกิจ ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดบางเสาธง	๑,๕๐๐ บาท
๓๘.	พระครูพิมลสมุทรคุณ เจ้าอาวาสวัดบางเสาธงนอก	๑,๐๐๐ บาท
๓๙.	พระครูนิมิตสมุทรคุณ เจ้าอาวาสวัดมงคลนิมิตร	๑,๐๐๐ บาท
๔๐.	พระครูสังฆ์รักษ์นุช จกฺกธมฺโม ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมงคลนิมิตร	๕๐๐ บาท
๔๑.	พระบุญเรือง สีลเตโช ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดมงคลนิมิตร	๕๐๐ บาท
๔๒.	พระครูพิพัฒน์สมุทรธาดา เจ้าอาวาสวัดจรเข้ใหญ่	๑,๐๐๐ บาท
๔๓.	พระครูสมุห์บุญชู เตชธมฺโม รองเจ้าอาวาสวัดจรเข้ใหญ่	๕๐๐ บาท
๔๔.	พระอุทัย ปญฺญาวชิโร ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดจรเข้ใหญ่	๕๐๐ บาท
๔๕.	พระอธิการขีด ครุธมฺโม เจ้าอาวาสวัดบัวโรย	๑,๐๐๐ บาท
๔๖.	พระครูสังฆ์รักษ์น้อม อนุตฺตโร รองเจ้าอาวาสวัดบัวโรย	๑,๐๐๐บาท
๔๗.	พระครูสิริธัชพัฒนโสภณ เจ้าอาวาสวัดสิริเสาธง	๑,๐๐๐ บาท
๔๘.	พระมานัตย์ ปริปุญฺโญ วัดสลุด	๕๐๐ บาท
๔๙.	พระสมโภช ธมฺมสาโร รักษาการเจ้าอาวาสวัดศรีวารีน้อย	๑,๐๐๐ บาท
๕๐.	พระบุญเลื่อน ปูณฺณโก วัดกิ่งแก้ว	๒๐๐ บาท
	(รวม)	๔๑,๓๐๐ บาท

รายนามผู้บริจาคเงินในงานศพ
พระครูวิบูลฐาปนกิจ

คุณสมปอง ศรีสมถวิล	๑๐๐	บาท
คุณฉัตรชัย จำนงค์อาษา	๕๐๐	บาท
คุณทาบ หนูวิเชียร	๕๐๐	บาท
คุณทองใบ ใจบุญธรรม	๒๐๐	บาท
คุณปรีชา นวปราการ	๑๐๐	บาท
คุณเสม จ้อยประสิทธิ์	๑๐๐	บาท
คุณลอปลั่ง ไกลสร	๑๐๐	บาท
คุณชอบ เนียรสุวรรณ	๑,๐๐๐	บาท
คุณสงวน กาญจนขัน	๑,๐๐๐	บาท
คุณบุญส่ง ภู่แสง	๑๐๐	บาท
คุณสมปอง ภู่แสง	๑๐๐	บาท
คุณบุญมา ช้างคำ	๒,๐๐๐	บาท
คุณสมพงษ์ หงษา	๑๐๐	บาท
คุณชิ้น-คุณทองสุข เพียงสมบูรณ์	๕๐๐	บาท
คุณลำเจียก พรหมประดิษฐ	๑,๐๐๐	บาท
คุณอ๊อด วงค์เกลี้ยง	๒๐	บาท
คุณนิยม นามาลถวาย	๓๐๐	บาท
อาจารย์จวง ชิ้นศรี	๑๐๐	บาท
คุณเฟื่องสุข คุณแก้ว	๕๐๐	บาท
คุณสงบ-คุณบุญเลี้ยง ทองเทศ ชลบุรี	๕๐๐	บาท
คุณมลทา เนียประยูร	๑๐๐	บาท

คุณบุญเลิศ	๒๐ บาท
ปี่พาทย์ แม่ถนอม (เพชรบุรี)	๑๐๐ บาท
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๑๐๐ บาท
คุณช้วน-คุณแวว ปราดเปรียง	๕๐๐ บาท
คุณสนุ่น กมลรักษ์	๒๐๐ บาท
คุณสม-คุณศิริวรรณ ทองทาบ	๓๐๐ บาท
คุณสมพงษ์-คุณลักษณา เพ็งเหมือน	๑๒๐ บาท
คุณละออ สุดรัตน์ (ทับนาง)	๒๐๐ บาท
คุณสังวาลย์ คุ้มทรัพย์	๑๐๐ บาท
คุณสุก สร้อยจินดา	๒๐๐ บาท
คุณรส-คุณพนม อิ่มพร	๒๐๐ บาท
คุณสุมิตร-คุณบุญแต่ง เชื้อจันทร์	๒๐๐ บาท
ผู้ใหญ่สะอาด คงกระพันธุ์	๕๐๐ บาท
คุณอุดม ปภงษ์ทอง	๔๑๐ บาท
ผู้ใหญ่สาทร ทองใคร และคณะหมู่ ๔	๒,๖๖๐ บาท
คุณสวง พลอยงาม	๑๐๐ บาท
ผู้ใหญ่สุพัฒน์ สว่างอารมณ์	๑,๐๐๐ บาท
คุณมงคล-คุณทัศมณี หนูวิเชียร	๑,๐๐๐ บาท
คณะหมู่ ๑๒	๒,๐๐๐ บาท
คุณจำชาญ บุญมาก	๑๐๐ บาท
คุณวิเชียร จำเริญทอง	๑๐๐ บาท
คุณจรูณ-คุณพุทธชาติ รักษ์วงจันทร์	๑๐๐ บาท
พระสมบูรณ์ อิสฺสโร (วัดคลองปลัดเปรียง)	๔๐๐ บาท

คุณสมหมาย ม่วงเทศ	๕๐๐ บาท
คุณชื่น เที่ยงสมบูรณ์	๓๐๐ บาท
คุณสมาน เชื่อมเจริญ	๒๐๐ บาท
คุณประชม พุกเจริญ	๒๐๐ บาท
คุณลัดดา จำเนียร	๒๐๐ บาท
คุณทองสุข สังข์ทอง	๒๐๐ บาท
คุณทองดี ทรัพย์เจริญ	๑,๐๐๐ บาท
คุณจินดา อินบางหลวง	๕๐๐ บาท
คุณอำไพ ซื่อสัตย์	๑๕๐ บาท
คุณวิระพงษ์ ฟักศรีเมือง	๑๐๐ บาท
คุณจำลอง สุดรัตน์	๕๐๐ บาท
คุณจินตนา รินนาช	๒๐๐ บาท
คุณแม่วิไล วีระกูล และครอบครัว	๑,๐๐๐ บาท
คุณโฉอด-คุณเพียรศรี แก้วสมนึก	๒๐๐ บาท
พระครูพิศาลวิหารกิจ (วัดระฆัง)	๑,๐๐๐ บาท
พระครูสมุทรพัฒนโสภณ (เจ้าอาวาสวัดคัลลัด)	๑,๐๐๐ บาท
คุณมรกต คิดมุ่งทางดี	๕๕๐ บาท
พระบัวคลี่ อินฺทโชโต (วัดบางแก้ว)	๕๐๐ บาท
พระไพจิตร เตชปญฺโญ (วัดบางแก้ว)	๒๐๐ บาท
คุณอำนาจ หนูสวัสดิ์	๒๐๐ บาท
คุณอำนวย บุญอ่ำ	๒๐๐ บาท
พระวิสุทธาธิบดีรองสมเด็จวัดสุทัศน์	๒,๐๐๐ บาท
คุณอรียา-คุณสุลาภรณ์ ธนวัตร์ คุณมลทา	๒๔๐ บาท

คุณไพโรจน์ น้อยสุขี	๑๐๐ บาท
คุณวระนิภา แซ่เก้า	๑๐๐ บาท
พระอาจารย์ทองหล่อ (วัดดาวเรือง)	๑,๐๐๐ บาท
พระครูสมรักษ์ สำราญ (เจ้าอาวาสวัดศรีเอี่ยม)	๒,๐๐๐ บาท
พระครูอรรถธรรม (วัดคลองเมือง)	๓๐๐ บาท
คุณจ้อย ผ่องศรี	๒๐๐ บาท
คุณสมชาย ผ่องศรี	๑๐๐ บาท
คุณบุญสาย ผุสดี	๑๐๐ บาท
คุณโถม-คุณจำลอง พุ่มพวง	๕๐๐ บาท
คุณเล็ก รัตนานันท์	๑๐๐ บาท
คุณสมาน	๑๐๐ บาท
คุณสำรวย เหล่าขจร	๒๐๐ บาท
คณะครูโรงเรียนราชวินิตบางแก้ว	๓,๑๐๐ บาท
อาจารย์ชวลิต ไชยชนะ	๒๐๐ บาท
พระสมโภชน์ บุญมี (วัดสนามจันทร์)	๕๐๐ บาท
คุณโภรณ-คุณสนม เกิดสำราญ	๑๐๐ บาท
คุณสำราญ-คุณจันทร์เพ็น เกิดสำราญ	๕๐๐ บาท
คุณทวี สิงชัย	๑๐๐ บาท
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๑๐๐ บาท
คุณประยูร หลีน้อย	๑๐๐ บาท
คุณแม่วาสนา มาพิทักษ์	(ช่วยน้ำปลา ๕ โหล หมู่บ้านไทยสมุทร)
คุณเชิด ศิริบุตร	๕๐๐ บาท
คุณแม่ชุบ สวัสดี และหลาน ๆ	๒,๐๐๐ บาท

คุณขัน จันทรอุ่น	๒๐ บาท
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๕๐ บาท
อาจารย์สำอางค์-คุณจรินทร ค่ำหริ่ม อดีต ศ.จ.บ.ส.ส.	๒๐๐ บาท
พระปลัดหนู กิตติญาโณ	๗๐๐ บาท
คุณเกรียงชัย-คุณศิริพร วิรัตน์กูล	๓๐๐ บาท
คุณสละ โพกลิ่น	๑๐๐ บาท
คุณสังวาล พุ่มเรือง	๑๐๐ บาท
คุณวิเชียร อิ่มสมุทร	๑๐๐ บาท
คุณจำปา ปัญญางาม	๑๐๐ บาท
คุณชลอ-คุณจำปี อิ่มสมุทร	๓๐๐ บาท
คุณสุนทร-คุณชูศรี เกิดสำราญ	๓๐๐ บาท
คุณประเสริฐ สิงชัย	๕๐ บาท
คุณกลอน-คุณระเบียบ โกศลวรชลิน	๕๐๐ บาท
พระครูธรรมธรชัย วัดปากน้ำ	๕๐๐ บาท
พระอธิการ สุชิน สิริคุตฺโต	
(เจ้าอาวาสวัดราษฎร์นิยมธรรม)	๕๐๐ บาท
คุณกาณจนา ฟินชัยปัน	๑๐๐ บาท
คุณศิริวรรณกับเพื่อน (เจ๊เซ๊ง)	๓,๐๐๐ บาท
คุณแฉล้ม ศิลาทอง	๕๐๐ บาท
คุณรัตนา จิตรสินา คุณสันวงศ์	๕๐๐ บาท
คุณนงค์เยาว์ ทองนัย (พี่แอ๊ด)	๒๐๐ บาท
คุณมีเปา แซ่จิ๋ว	๒๐๐ บาท
คุณศรีทอง ทับน้อย	๕๐๐ บาท

คุณวิน-คุณมะลิ ผ่องศรี	๑,๐๐๐ บาท
คุณมาลี	๕๐ บาท
คุณทองคำ ฟักศรีเมือง	๑๐๐ บาท
คุณบุญส่ง พ่วงแย้ม	๑๐๐ บาท
คุณทองใบ พ่วงแย้ม	๑๐๐ บาท
คุณมะลุม เกรียงพันธ์	๑๐๐ บาท
คุณวันดี เกรียงพันธ์	๑๐๐ บาท
คุณลำจวน ยุติธรรม	๕๐๐ บาท
คุณวิไล สำริฐ	๒๐ บาท
คุณบัวพา ศรีดี	๒๐ บาท
คุณประไพ กาญวิสโยคุณ	๒๐ บาท
คุณทองใส สุวรรนวาด	๕๐ บาท
คุณวิไล ธีระพิษงศ์	๕๐ บาท
คุณแก่ เฮียงรัง	๔๐ บาท
คุณลิ้ม น้ำปั่น	๑๐๐ บาท
คุณแม่ไสว	๑๐๐ บาท
คุณลี คุณใน	๖๐ บาท
คุณสม ป๋องกา	๒๐ บาท
คุณศรีนวล ป๋องกา	๒๐ บาท
คุณสนิท ฟักศิริ	๕๐๐ บาท
อาจารย์สอาด อิ่มไพบูลย์	๒๐๐ บาท
คุณสาง วิศิทร	๑๐๐ บาท
คุณสุรพล-คุณสุชิน พลายบัว	๑๐๐ บาท
คุณลัดดา ร้านรจนา	๒๐๐ บาท

ร้านพรหมวัตร สำโรง	๓,๐๐๐ บาท
คุณถนอมศักดิ์	๑๐๐ บาท
คุณสุไส ผางบุปผา	๑๐๐ บาท
คุณเติมดวง จงประเสริฐศักดิ์	๒๐๐ บาท
คุณสนั่น สุวรรณเกตุ	๒๐๐ บาท
คุณปู คณะปี่พาทย์ (ทับนาง)	๑๐๐ บาท
ห้างแสงฟ้าสำโรง	๑,๐๐๐ บาท
อาจารย์สนิท เดชมิตร และคณะครูโรงเรียนปลัดเปรียง	๕,๐๐๐ บาท
คุณสมควร-คุณชลอ สงวนชม	๓๐๐ บาท
ด.ช.เสริมกิจ เสริมเจริญกิจ	๒๐ บาท
พระครูวิวิธธรรมโกศล (วัดประทุมคงคา)	
ผ้าไตร ๑ ไตร	๑,๐๐๐ บาท
ผู้ใหญ่ปราโมทย์ ศรีภูสิตใต้ หมู่ ๕ ทิพวัล	๕๐๐ บาท
พระครูพิศาลวุฒิกิจ (รองเจ้าอาวาสวัดบางพลีใหญ่กลาง)	๕๐๐ บาท
ผู้ใหญ่ไสว-คุณชิ้น-คุณพร พิญโญ	๑๐๐ บาท
คุณบุญรัตน์ เหมือนเก้	๒๐ บาท
คุณทองรักษ์ มนชัยภูมิ	๒๐ บาท
คุณจำรัส	๒๐ บาท
คุณสิน	๑๐๐ บาท
คุณพิมพ์	๒๐ บาท
คุณสมศักดิ์-คุณเพลินจันทร์ อำพร	๒๐๐ บาท
คุณปรีดา-คุณศิริรักษ์ พลอยงาม	๕๐๐ บาท
พระครูสังฆ์รักษ์ บุญเอิบ สุวัณโณ วัดทุ่งเศรษฐี	๕๐๐ บาท
คุณบุญธรรม ศรีอุทยาน	๑๐๐ บาท

คุณเฟื่อม สังข์ทอง	๕๐๐ บาท
คุณประสิทธิ์ จงประเสริฐศักดิ์	๕๐๐ บาท
ร้านไพบูลย์ ขาหมู	๕๐๐ บาท
คุณพยอม นิกะดานนท์	๑๐๐ บาท
คุณสุภาพ สหะสัมโชติ	๑๐๐ บาท
คุณสร้อยสนิม พรากูล	๑๐๐ บาท
คุณหมอึ้ง	๒๐๐ บาท
คุณแก้ว	๒๐๐ บาท
ผู้ใหญ่สมพงษ์-คุณมา มากลั่น	๕๐๐ บาท
คุณประมุข ทองย้อย	๕๐๐ บาท
คุณปาน คงกระพันธุ์	๒๐๐ บาท
คุณบุญช่วย-คุณราตรี เชิดชู	๑๐๐ บาท
คุณยืด สุขจิตร	๑๐๐ บาท
คุณสงบ อยู่วิจิตร	๓๐๐ บาท
คุณชั้ว ทองหัวไผ่	๒๐๐ บาท
ร้านถาวร อ่อนนุช	๑,๐๐๐ บาท
ผ้าป่าหมู่บ้านพัฒนาสุข	๘,๐๒๐ บาท
คุณประกิต-คุณสำราญ คุณนิล เมตรานนท์	๕๐๐ บาท
คุณปลิว-คุณเจริญ ปุ่มทอง	๒๐๐ บาท
คุณเล็ก มงคลพันธ์ คลองบางนา	๒๐๐ บาท
คุณทิตย์ชม เที่ยงสมบุญ	๑๐๐ บาท
คุณแม่ผิม บุญอิ่ง	๑๐๐ บาท
คุณวรรณี แก่นทรัพย์เกริก	๔๐ บาท
คุณกวน เลิดเพิ่ม	๕๐๐ บาท

คุณสุนีย์ ภูเล็ก	๑๕๐ บาท
หมู่บ้านอุดมทรัพย์	๑,๓๐๐ บาท
หมู่บ้านเลิศนิมิตร	๒,๗๐๐ บาท
คุณสุขจิตร-คุณจันทร์ และครอบครัว	๑๐๐ บาท
ร.ต.ต.สนุ่น-คุณอารี สุขอ่ำ เลิศนิมิตร	๒๐๐ บาท
คุณบุญทรรณ์	๑๐๐ บาท
คุณนุสรา ศรีนุ	๕๐๐ บาท
คุณสำเนา-คุณสมจิตร เทศทอง	๕๐๐ บาท
คุณภิวรรณ์	๑๐๐ บาท
คุณวิไล เชื้อดี	๑๐๐ บาท
คุณพยอม	๑๒๐ บาท
คุณจันทร์เพ็ญและครอบครัว	๒๐๐ บาท
คุณกำแพง-คุณนงค์เยาว์ เสียงชอบ	๒๐๐ บาท
ร้านเสริมสวย คิด	๑๐๐ บาท
คุณคำรณ	๑๐๐ บาท
คุณสมจิตร ม่วงใหม่	๒๐๐ บาท
คุณณรงค์-คุณบุญปั่น เดชะละออเจริญ	๕๐๐ บาท
คุณสำราญ	๑๐๐ บาท
คุณเฉลิม	๒๐๐ บาท
คุณกุหลาบ-คุณประไพ-คุณเพ็น	๓๐๐ บาท
พระเทพประสิทธิคุณ (เจ้าอาวาสวัดระฆังโฆสิตาราม)	๑,๐๐๐ บาท
คุณสมรรค ศิริจันทร์	๑,๐๐๐ บาท
คุณต๊วด	๕๐๐ บาท
คณะสงฆ์อำเภอบางพลี	๓๑,๒๐๐ บาท

คุณวุฒิ ก่อหลักแหลม	๑๐๐ บาท
คุณเลียม หลีน้อย	๓๐๐ บาท
คุณสงัด-คุณบุญถม ไกรทอง และครอบครัว	๕๐๐ บาท
คุณบุญเทียม เชื้อดี และครอบครัว	๒๐๐ บาท
คุณบุญมาก ทวีวรรน	๒๐๐ บาท
คุณสม-คุณสงวน กรแก้ว	๒๐๐ บาท
คุณพัด-คุณบุญเหลือ	๒๐ บาท
คุณจำรัส ศรีบัว	๑๐๐ บาท
คุณเสรี ฟักพันธุ์ไผ่ ผ.จ.ก.บริษัทสีสวาสเดินรถ	๑,๐๐๐ บาท
คุณจำนงค์-คุณมาลินี สังค์ศร (ร้านกิจชัยพานิชย์)	๒,๐๐๐ บาท
คุณปราณี สุดประเสริฐ	๕๐๐ บาท
คุณสมศรี เอื้อมดีเลิศ	๒๐๐ บาท
คุณวัน	๒๐๐ บาท
ผู้ไม่ประสงค์จะออกนาม	๑๐๐ บาท
คุณเพ็ญศรี บัวประเสริฐ	๕๐๐ บาท
คุณถวิล เกตุเงิน	๑๐๐ บาท
คุณมนัส-คุณวรรณา-คุณหมอน้อย	๒๐๐ บาท
คุณแม่เติมลัดดา เกรียงตระกูล	๕๐๐ บาท
คุณเรวดี เหลือตระกูล	๑๐๐ บาท
คุณพนม-คุณรัศมี-คุณสิริมาศ พิพัฒน์ธนวงศ์	๒๐๐ บาท
คุณทวีสิทธิ์	๒๐๐ บาท
บ้านเลขที่ ๒๓/๘๓	๑๐๐ บาท
คุณสมบูรณ์-คุณจิรวรรณ-คุณวีระ	๓๐๐ บาท
คุณสมจิตร์ ตติยวงศ์	๑๐๐ บาท

รายจ่ายถวายพระ

๒๐ ธค.๓๗	ถวายพระสวดปิดหีบ ๑๐ องค์	๑๐,๐๐๐ บาท
๒๐ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๑ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๒ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๔ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	ทำบุญ ๗ วันพระพิธี ๑๐ รูป	๑๐,๐๐๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	พระเทศน์และเครื่องกัณฑ์เทศน์	๒,๗๕๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๖๐๐ บาท
๒๖ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๗ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๘ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๒๘ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๔,๓๕๐ บาท
๒๙ ธค.๓๗	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๖๐๐ บาท
๓๐ ธค.๓๗	ไตรแบ่ง ๔๐ ไตร	๒๐,๐๐๐ บาท
๓๐ ธค.๓๗	พระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๖๐๐ บาท
๓๑ ธค.๓๗	พระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๙๐๐ บาท
๑ มค.๓๘	ถวายพระสวดสังคะหะ และค่ารถ	๒,๕๐๐ บาท
๑ มค.๓๘	ชีสวดสังคะหะ ค่ารถ	๒,๕๐๐ บาท
๒ มค.๓๘	ค่าพวงมาลัย และดอกไม้ที่รูป	๕๕๐ บาท
๒ มค.๓๘	ถวายพระเทศน์	๒,๐๐๐ บาท
๒ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๕๐๐ บาท
๓ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๒,๐๐๐ บาท

๓ มค.๓๘	ซื้อของถวายพระ	๘,๒๕๐ บาท
๔ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๒,๐๐๐ บาท
๕ มค.๓๘	ค่าดอกไม้พระสวด	๑๕๐ บาท
๕ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรมและค่ารถ	๑,๖๐๐ บาท
๕ มค.๓๘	ซื้อของทำบุญ ๗ วันสำหรับพระ	๗,๐๐๐ บาท
๕ มค.๓๘	ซื้อไอสครีม	๕๕๐ บาท
๖ มค.๓๘	ซื้อดอกไม้ถวายพระสวด	๑๔๐ บาท
๖ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรม และค่ารถ	๒,๐๐๐ บาท
๗ มค.๓๘	ซื้อดอกไม้ถวายพระ	๑๓๐ บาท
๗ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรม และค่ารถ	๒,๐๐๐ บาท
๘ มค.๓๘	ซื้อดอกไม้ถวายพระ	๑๓๐ บาท
๘ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรม และค่ารถ	๒,๐๐๐ บาท
๙ มค.๓๘	ซื้อชุดไตรถวายพระ	๔,๗๐๐ บาท
๙ มค.๓๘	ถวายพระสวดอภิธรรม และค่ารถ	๑,๖๐๐ บาท
๑๐ มค.๓๘	ถวายพระสวดสหัสนัย และค่ารถ	๑,๙๐๐ บาท

ค่าใช้จ่ายภายในงาน

๑๙ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้คุณสอาด (แม่ครัว)	๕,๐๐๐ บาท
๒๐ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้คุณสวิง (แม่ครัว)	๕,๐๐๐ บาท
๒๐ ธค.๓๗	ซื้อบุหรี่และไม้ขีด	๕๑๙ บาท
๒๑ ธค.๓๗	จ่ายค่าซื้อสายไฟและฟิวส์	๑,๘๓๖ บาท
๒๑ ธค.๓๗	จ่ายค่ารถปี่พาทย์	๒,๐๐๐ บาท
๒๒ ธค.๓๗	จ่ายค่าอุปกรณ์ไฟฟ้า (หลวงตาหนู)	๒,๐๐๐ บาท
๒๓ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้คุณสวิง (แม่ครัว)	๕,๐๐๐ บาท
๒๔ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารทำบุญ ๗ วัน (เงินกำนันเพิ่ม)	๑๐,๐๐๐ บาท
๒๔ ธค.๓๗	จ่ายค่าซ่อมปั้มน้ำบาดาลของวัดเสีย	๒,๐๐๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	จ่ายค่าซื้อของชำร่วยและบุหรี่	๙๒๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้คุณเล็ก (แม่ครัว)	๘๐๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้คุณสอาด (แม่ครัว)	๑,๐๐๐ บาท
๒๕ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้คุณสอาด (แม่ครัว)	๑,๐๐๐ บาท
๒๖ ธค.๓๗	จ่ายค่ารถบัสรับนักเรียน โรงเรียนหนามแดง	๑,๗๐๐ บาท
๒๗ ธค.๓๗	จ่ายค่าแก๊ส และเครื่องดื่ม	๕,๒๔๐ บาท
๒๗ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๕๐๐ บาท
๒๘ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๕๐๐ บาท
๒๙ ธค.๓๗	จ่ายค่ารถรับนักเรียนที่มาช่วยงาน	๙๐๐ บาท
๓๐ ธค.๓๗	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๓๕๐ บาท
๓๑ ธค.๓๗	จ่ายค่าซื้อบุหรี่ ๑ หีบ	๑๖๖ บาท

๑ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๙๐๐ บาท
๓ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๕๗๑ บาท
๔ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๗๐๐ บาท
๕ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๗๕๐ บาท
๖ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๗๒๐ บาท
๘ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๕๐๐ บาท
๙ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๑,๖๔๙ บาท
๑๐ มค.๓๘	จ่ายค่าอาหารให้แม่ครัว	๔๓๓ บาท

เจ้าภาพพิมพ์หนังสือ

พระครูสาทรวิหารกิจ เจ้าอาวาสวัดหนามแดง ๑๐,๐๐๐ บาท

เจ้าภาพรับภัณฑ์เทศ

คุณขจร-คุณสมถวิล สีเหลือง ๑๐,๐๐๐ บาท

รายชื่อเจ้าภาพพระสวดเปิดหีบ ๑๐ รูป

๑. พระใบฎีกาบุญเลิศ ปัญญาธโร ๑ รูป ๓,๐๐๐ บาท

๒. คุณทองหล่อ-คุณสารภี แก้วน้ำค้าง ๑ รูป ๓,๐๐๐ บาท

๓. คุณบุญมา ปานเจริญ-คุณอำภา หนูสกุล พร้อมบุตรธิดา ๑ รูป ๓,๐๐๐ บาท

๔. คุณเพ็ญศรี พัวประเสริฐ คุณอัธติยุธ-คุณบุญรัตน์ ทองอร่าม ๑ รูป ๓,๐๐๐ บาท

๕. คุณอำไพ สบายใจ พร้อมบุตรธิดา ๑ รูป ๓,๐๐๐ บาท

๖. จ.ส.ต.ธีระศักดิ์ คนธิคามี ๑ รูป ๓,๐๐๐ บาท

๗. คุณสมพร หลุยตระกูล	๑ รูป	๓,๐๐๐ บาท
๘. คุณอริยะ หวังอริยะ	๑ รูป	๓,๐๐๐ บาท
๙. คุณอมรรัตน สารทิศ	๑ รูป	๓,๐๐๐ บาท
๑๐. คุณสุเทพ-คุณประไพ กาญจนประภา	๑ รูป	๓,๐๐๐ บาท
	รวม	๓๐,๐๐๐ บาท

รายชื่อเจ้าภาพพระสวดอภิธรรม ๔ รูป

คุณวนิดา ผลบุญสืบ	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท
คุณจริยา สัพพโส	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท
คุณยุพิน เงินงอกงาม	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท
คุณสุเทพ มาตรบรรจบ	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท
	รวม	๔,๐๐๐ บาท

รายชื่อเจ้าภาพรับพระสวดแจง ๑๐๐ รูป

รูปละ ๑,๐๐๐ บาท

๑. พระปลัดหนู กิตฺติญาโณ วัดคลองปลัดเปรียง

๓๐ รูป ๓๐,๐๐๐ บาท

๒. หลวงพ่อเกตุ สทฺธจิตฺโต วัดคลองปลัดเปรียง

๑๐ รูป ๑๐,๐๐๐ บาท

๓. ผู้ใหญ่วันชัย เกตุวิบูลย์ ผ.ญ.หมู่ ๑๒ ต.บางแก้ว

๑๐ รูป ๑๐,๐๐๐ บาท

๔. คุณขจร-คุณถวิล สีเหลือง ๑๐ รูป ๑๐,๐๐๐ บาท

๕. ห.จ.ก.ปุนชาติ จำกัด ๑๐ รูป ๑๐,๐๐๐ บาท

๖. ผู้ใหญ่สาทร ทองไกร ผ.ญ.หมู่ ๔ ต.บางแก้ว			
	๕ รูป	๕,๐๐๐ บาท	
๗. คุณนกแก้ว-คุณลัดดาวัลย์ เชาว์สังเกตุ	๕ รูป	๕,๐๐๐ บาท	
๘. คุณชัยนุชิด-คุณอุไรวรรณ เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๙. คุณนพพร-คุณทวาย เที่ยงสมบุญ	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๐. คุณมะรุม เกรียงพันธุ์	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๑. คุณละมูล เกรียงพันธุ์	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๒. คุณเจียม เกรียงพันธุ์	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๓. คุณบุญเสริม-คุณอมร เกรียงพันธุ์	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๔. คุณฉลอง-คุณลำเจียก คุ้มเงิน	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๕. คุณสม-คุณประจวบ จันทร์ทรา	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๖. คุณบุญยิ่ง-คุณหมู ไตรตุลานนท์	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๗. คุณตี๋-คุณพุท	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๘. คุณชม-คุณนิภา เที่ยงสมบุญ	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๑๙. คุณชาญ-คุณสำอางค์ เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๐. คุณขวัญชัย-คุณเจริญจิตร เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๑. คุณวิเชียร-คุณบุญมา เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๒. คุณวิชัย-คุณวันเพ็ญ เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๓. กำนันสำเนียง-คุณพิมพ์ใจ สุขศรี	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๔. คุณประมวล-คุณสมหมาย ขำการะเกตุ	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๕. คุณเพชร-คุณลัดดา กาญจนประภา	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๖. คุณบุญยงค์-คุณมนตรี พรภิญโญ	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
๒๗. คุณบุญช่วย กัณชูตาลิน	๑ รูป	๑,๐๐๐ บาท	
รวม	๑๐๐ รูป	๑๐๐,๐๐๐ บาท	

รายชื่อเจ้าภาพทอดผ้าบังสุกุล

๑. คุณลุงกวน เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๒. คุณป้าลำดวน ชมภูสวัสดิ์	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๓. คุณสุชิน-คุณทองเปลว-คุณวิทยา เกิดเพิ่ม	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๔. คุณสนิท เดชมิตร อาจารย์ใหญ่ ร.ร.วัดมงคลนิมิตร	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๕. คุณลุงชิต เนียมสุวรรณ	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๖. คุณจันทร์เพ็ญ ผู้เรื่องลือ	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๗. คุณณรงค์ เตชะดวงเจริญ	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๘. คุณสุเทพ ทองขาว	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๙. คุณวราภรณ์ ธรรมศักดิ์	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๐. คุณสมชาย-คุณน้ำทิพย์ สนธิสมบัติ	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๑. คุณมณฑา ลิ้มล้อมวงค์	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๒. คุณสายทอง บุญวิเศษ	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๓. คุณธิติ สังขกุล	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๔. คุณแจ่ม เนียมสุวรรณ	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๕. คุณวิฑูรย์ ทองแกมแก้ว ผ.ญ.หมู่ ๑ ต.บางแก้ว	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๖. คุณบุญส่ง ฟักศรีเมือง ผ.ญ.หมู่ ๒ ต.บางแก้ว	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท
๑๗. คุณประชุม ปานนิ่ม ผ.ญ.หมู่ ๓ ต.บางแก้ว	๑ รูป	๑,๕๐๐ บาท

๑๘. คุณสาทร ทองไกร
ผ.ญ.หมู่ ๔ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๑๙. คุณสะอาด คงกระพันธุ์
ผ.ญ.หมู่ ๕ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๐. คุณประสิทธิ ชีชะนะ
ผ.ญ.หมู่ ๖ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๑. คุณบุญธรรม พลูเกตุ
ผ.ญ.หมู่ ๗ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๒. คุณอุดม เข็มทอง
ผ.ญ.หมู่ ๙ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๓. คุณชลอ ปากหวาน
ผ.ญ.หมู่ ๑๐ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๔. คุณจำนงค์ ฟักศรีเมือง
ผ.ญ.หมู่ ๑๑ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๕. คุณวันชัย เกตุวิบูลย์
ผ.ญ.หมู่ ๑๒ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๖. คุณสนั่น พ่วงท้วม
ผ.ญ.หมู่ ๑๓ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๗. คุณชลอ แจ่มศรี
ผ.ญ.หมู่ ๑๔ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๘. คุณสุพัฒน์ สว่างอารมณ์
ผ.ญ.หมู่ ๑๕ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๒๙. คุณสุทธิชัย ทองเจริญ
ผ.ญ.หมู่ ๑๖ ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

๓๐. คุณบุญช่วย ภู่เทพ กำนัน ต.บางแก้ว ๑ รูป ๑,๕๐๐ บาท

เจ้าภาพช่วยค่าอาหารเลี้ยงพระเพล
วันที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๓๙

บริษัทวสุชาญ จำกัด	๑๐,๐๐๐ บาท
ผู้ใหญ่บุญยืน-คุณสุรินทร นาคดี	๑๐,๐๐๐ บาท
พระภิกษุ จุล วัดหนามแดง	๒,๐๐๐ บาท

เจ้าภาพดอกไม้สดประดับศพ

พระครูใบฎีกาเฉลิม ผู้ช่วยเจ้าอาวาสวัดหนามแดง

๓๐,๐๐๐ บาท

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์เลี่ยงเชียง ๒๒๓ ถนนบำรุงเมือง สำราญราษฎร์
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๐๐
โทร. ๒๒๑-๔๔๔๖, ๒๒๑-๔๔๖๗ แฟกซ์ : ๒๒๒-๖๒๑๕

